

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 11C/73/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3811206965
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2017:3811206965.19

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza, sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou, v právnej veci žalobcu : C.. E. U., narodený X.X.XXXX, trvale bytom E. č. 8, XXX XX K. proti žalovanej: U.. X. U., narodená XX.X.XXXX, trvale bytom Y. č. XXX/X, XXX XX K. M., o náhradu škody takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu zamietá.
- II. Žiadna zo strán sporu nemá právo na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajší súd dňa 04.05.2011 domáhal voči žalovanej náhrady škody. Žalobu odôvodnil tým, že rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13P/389/2008 z 5.5.2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoP/69/2010 bolo upravené jeho stretávanie sa s maloletým synom D. U., narodeným XX.X.XXXX v rozsahu každú druhú párnú stredu od 15.00 hod. do 17.00 hod. na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi (ďalej v texte ako ÚPSVaR v Prievidzi) po dobu 1 mesiaca od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (24.11.2010) a potom každú druhú nepárnu sobotu od 13.00 hod. do 18.00 hod. a rozsudkom Okresného súdu Žilina č.k. 13C/94/2005 z 27.01.2011 mu bolo upravené stretávanie sa so synom na čas po rozvode manželstva v rozsahu každú stredu od 15.00 hod. do 17.00 hod. na ÚPSVaR Prievidza po dobu 3 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku (9.4.2011) a každú nepárnu sobotu od 13.00 hod. do 18.00 hod. Žalovaná (matka dieťaťa) rozhodnutia súdov nerešpektuje , syna na stretnutia nepripravuje tak, ako jej to ukladajú rozsudky, čím marí jeho stretnutia so synom a to tým že sa nenachádza na adrese, na ktorej má dôjsť k odovzdaniu dieťaťa v K. M. (8.1.2011, 22.1.2011, 19.3.2011, 2.4.2011, 16.4.2011, 27.4.2011) , čo zdôvodnila v spise sp. zn. 14 Em/1/2011 tým, že varí obed na inej adrese prípadne jej nevyhovuje určené miesto odovzdania syna - je tam málo súkromia, vplýva na dieťa tak, aby odmietalo stretávanie sa s otcom a starým otcom, kedy dieťa na stretnutia reaguje odmietavejšie, aj keď predchádzajúce stretnutia boli úspešné (svedectvo zamestnankyň Materskej školy v K. M. spis tunajšieho súdu sp. zn. 2T 44/2011), dňa 13.4.2011 žalovaná neprivedla syna na ÚPSVaR Prievidza, čo žalobcovi telefonicky oznámila o 14.55 hod. t.j. 5 minút pred stretnutím, kedy už vystupoval z auta pri úrade práce. Žalovaná ako uvádza žalobca drží dieťa za ruku vo dverách bytovky a nahráva si jeho negatívne výpovede, čo používa ako dôkaz pre súd, žalovaná nereaguje na žalobcove návrhy pred synom, aby sa išli spoločne prejsť okolo bytovky, hádzať si loptu, dieťa len mĺkvo stojí. Žalovaná negatívnymi vstupmi odpovedá na otázky, ktoré žalobca kladie synovi a to skôr ako on na ne zareaguje, žalovaná dieťa privedie neprimerane oblečené (dňa 8.1.2011 kedy vonku mrzlo dieťa nemalo vetrovku ani čiapku, 22.1.2011 kedy malo dieťa rozopnutú vetrovku a nemalo čiapku), alebo dieťa neprivedla ani pred privolanú policajnú hliadku s udaním dôvodu, že dieťa plače, bojí sa a ide mu o život. Dňa 27.4.2011 dieťa odmietalo stretnutie so žalobcom aj prítomnosť pracovníčok ÚPSVaR Prievidza. Bol vykonaný zápis pracovníčkami úradu práce. Žalobca okrem toho, že si nemôže plniť rodičovské povinnosti, mu vznikajú značné cestovné náklady a časová strata, ktorý by v inom prípade takto investoval do budovania vzťahu

so synom a rozvoju jeho osobnosti. Žalobca na stretnutia so synom cestuje osobným autom zo K. do K. M. (cesta trvá cca 1 hodinu, 20 minút), prípadne do Prievidze (cesta trvá viac ako 1 hodinu). Na stretnutia v Zemianskych Kostol'anoch cestuje aj starý otec C.Z. U., nar. X.XX.XXXX, bytom Y. 6, K., pretože má záujem o kontakt s vnukom a jeho prítomnosť súdny znalec z oblasti pedopsychológie odporúča (konanie sp. zn. 13P/389/2008), aby tak napomáhal k obnovovaniu vzťahu otca a syna. Žalovaná svojím konaním zmarila stretnutia v K. M. v termínoch: 8.1.2011, 22.1.2011, 19.3.2011, 2.4.2011, 16.4.2011, 27.4.2011, v Prievidzi na ÚPSVaR v termínoch: 13.4.2011, 27.4.2011, v dôsledku čoho mal žalobca náklady za pohonné hmoty osobným motorovým automobilom značky Ford I., X.: K cena nafty: X,XXX EUR/l, priemerná spotreba 4,7 l/100 km za cestu Žilina - Zemianske Kostol'any a späť 160 km: 160 km x 6 ciest : 100 x 4,7 (spotreba na 100 km) x 1,345 (cena PHM) = 60,69 EUR a za cesty Žilina - Prievidza a späť 130 km: 130 km x 2 cesty : 100 x 4,7 (spotreba na 100 km) x 1,345 (cena PHM) = 16,44 EUR, spolu za pohonné hmoty 77,13 EUR, náhrada za použitie motorového vozidla v roku 2011 (0,183/km): 1220 km x 0,183/km = 223,36 EUR a časová strata približne 10 hodín. Ako dôkaz toho, že žalovaná si neplnila rozhodnutia súdov 13P/389/2008 a 13C/94/2005 sa žalobca odvolal na obsah spisu tunajšieho súdu sp. zn. 14 Em/1/2011 a stanoviská ÚPSVaR Prievidza obsiahnuté v tomto spise. Žalobca v petite žaloby uviedol, že sa domáha od žalovanej zaplatenia sumy 77,- EUR a náhrady trov konania.

2. Žalovaná sa k žalobe písomne vyjadrila podaním z 26.6.2011, doručeným súdu dňa 27.6.2011. Uviedla, že tento súdny spor považuje za zbytočný a neopodstatnený. Zo strany žalobcu je konanie reakciou na exekučné konania voči nemu, ktoré žalovaná podala z dôvodu, že žalobca zamlčal zameškané výživné. Žalovaná navrhla súdu toto konanie zastaviť, čo odôvodnila tým, že je matkou maloletého D. U. a jeho styk s otcom (žalobcom) nemarí, pretože syn dlhodobo odmieta styk s otcom, pričom od 12.6.2008 do 24.11.2010 (dva a pol roka) platil zákaz styku otca s maloletým. Vzťah žalobcu ako otca s maloletým D. je hlboko a vážne narušený, žalobca ho svojím konaním zničil sám, bol a je podozrivý so sexuálneho zneužívania syna. Žalovaná ako matka podala dňa 25.5.2008 trestné oznámenie v tejto veci. Rovnaké podozrenie ako matka nadobudli aj ďalší rodinní príslušníci maloletého ale úmyselne neboli v rámci policajného vyšetrovania v trestnej veci č. D.- XXX/OVK-ZA-XXXX vypočutí, účelovo v tomto konaní nebolo vypočuté ani maloleté dieťa. V trestnom konaní boli vypočutí len oznamovateľka (matka dieťaťa) a podozrivý (otec dieťaťa). Znalkyňa P. L. vypracovala v trestnej veci znalecký posudok a vyšetrila maloletého. Označila ho za klamára - pseudológa, ktorý nie je spôsobilý vypovedať pred orgánmi činnými v trestnom konaní. Na základe tohto znaleckého posudku bolo trestné stíhanie v septembri 2008 zastavené. V januári 2009 na ÚPSVaR Prievidza na podnet okresného súdu bola vykonaná s maloletým D. intervencia U.. I. a p. R. bez prítomnosti matky, ktorej dôvodom bolo odmietanie kontaktu maloletého s jeho otcom. Aj ony nadobudli podozrenie zo zneužívania. Maloletý bol vyšetrený a vypočutý s odstupom dvoch rokov v Detskom krízovom centre O. v K.. Dňa 24.11.2010 nadobudol právoplatnosť rozsudok Okresného súdu Prievidza č.k. 13P/389/2008-238. Ďalej sa žalovaná vyjadrovala v termínovom styku, ktoré nie sú predmetom tohto konania a následne k tým termínovom styku, za zmarenie ktorých sa žalobca náhrady škody v konaní domáha. K 8.1.2011 žalovaná uviedla, že tento styk nezmarila, bola s maloletým D. v byte u svojej matky vo vedľajšej bytovke z dôvodu, že jej matka bola od 5.1.2011 do 10.1.2011 hospitalizovaná v nemocnici v Bojniciach. V jej byte býva aj 89-ročná imobilná teta žalovanej a jej brat Z., chystali preto obed. Žalovaná si vôbec nebola vedomá toho, že v tejto deň má dôjsť k stretnutiu maloletého so žalobcom, keďže na ÚPSVaR Prievidza sa všetci vrátane žalobcu uzniesli na tom, že je v prospech dieťaťa, ak sa úradné stretnutia otca so synom v prítomnosti tretích osôb zrealizujú dve a ku dňu 8.1.2011 sa uskutočnilo len jedno takéto stretnutie dňa 15.12.2010. Keď žalovaná synovi dňa 8.1.2011 oznámila, že za ním prišiel žalobca aj s dvomi policajtmí, a že by mal ísť s otcom von, preč, syn sa nahlas rozplakal, sadol si na posteľ k 89-ročnej tete, držal sa jej a nechcel ísť dolu pred vchodové dvere bytovky, žalovaná toto hliadke oznámila a dvakrát vyzvala príslušníka polície, aby vyšiel hore aspoň ku dverám bytu, čo nevykonala. K 22.1.2011 žalovaná uviedla, že tento styk rovnako nezmarila, keď syn odmietol s otcom odísť, maloletý stále trvá na tom, že mu otec robil zle a preto s ním nikam nepôjde. Žalovaná uviedla, že synovi povedala, že musí ísť dole pred vchodové dvere a ak nechce s otcom ísť, musí mu to povedať tam. Na to syn privolil s tým, že to ide otcovi povedať a hneď sa vráti, to bol dôvod, prečo si neobliekol vetrovku, nechcel si ju obliecť ani pri ďalšom stretnutí 19.2.2011. Žalovaná ďalej uviedla, že jej pozícia je v tejto situácii jednoznačná, je matka a musí a bude stáť na strane dieťaťa a nepôjde proti nemu. Matka poukázala na „nevykonateľnosť“ rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 13C/94/2005-454 zo dňa 9.4.2011, keď maloletý odmieta styk s otcom aj za prítomnosti pracovníčok úradu, opakovane odmieta vojsť do kancelárie pracovníčok úradu, odmieta fyzický kontakt s otcom. Opakovane prebieha začiatok stretnutia maloletého s otcom len na chodbe úradu, kam matka priviedla maloletého v určený čas. Synovo odmietanie otca prerastá až do

fyzickej agresie syna voči otcovi napr. maloletý poškriabal otca nechtami na ruke, ubil otca na tvári, niekoľkokrát kopol otca nohou. Maloletý pred otcom opakovane uniká na inú chodbu, alebo si zapcháva uši, keď k nemu otec prehovára, pri dotyku otca odstrkuje, mračí sa, prejavuje hnev, odpor, odmietanie a nezáujem. Dňa 27.4.2011 chlapec rovnako ako 20.4.2011 na chodbe úradu plakal a kričal. Vynútený styk maloletého s otcom nie je v prospech dieťaťa, ale spôsobuje mu značnú psychickú ujmu. Dňa 27.4.2011 na úrade spísali pracovníčky s rodičmi úradný záznam o tom, že súdom určený kontakt na referáte PPS sa nerealizuje efektívne, styk určený rozsudkom 13C/94/2005 aj 13P/389/2008 v rozsahu nepárnej soboty v rozsahu 5 hodín osamote sa ani raz nerealizoval, keď dieťa dlhodobo odmieta styk s otcom, odmieta s ním kamkoľvek odísť, odmieta fyzický kontakt s ním a aj samotnú prítomnosť otca. Napriek týmto skutočnostiam sa otec domáha výkonu rozhodnutia v konaní 14Em/1/2011 proti vôli dieťaťa, nie je schopný akceptovať vôľu dieťaťa, čím mu veľmi ubližuje. Žalovaná vo svojom vyjadrení zdôraznila, že nebráni maloletému v styku s otcom, maloletý je žiakom 2. ročníka základnej školy a prejavuje svoju vôľu. Ona ako matka nemôže proti nemu vystupovať násilne a nemôže ísť proti vlastnému dieťaťu ak odmieta stretnutia s otcom. Nedobrovoľný, vynucovaný styk s otcom nie je v prospech maloletého, teda nespĺňa základnú podmienku realizovateľnosti styku maloletého dieťaťa s druhým rodičom, ale mu spôsobuje psychickú, citovú a fyzickú ujmu. Žalobca o tomto stave vie, tieto skutočnosti sú mu po celý čas známe, za synom cestuje na vlastné riziko a napriek tomu, že mu syn opakovane povedal, aby za ním nechodil, že si to neželá. Žalovaná nesúhlasí s podanou žalobou v celom rozsahu, keď ona styk nezmarila ani nemarí. Žalobca na cestovanie používa cudzie auto, nie je jeho vlastníkom. Dňa 8.1.2011 žalobca cestoval akože za synom, ale bol aj na Farskom úrade v K. M., kde mal podľa žalovanej túto osobne ohovárať pred miestnym pánom farárom a ukázal mu aj hanlivý list, čím žalovanú aj jej syna morálne poškodil, čo je predmetom súdneho konania pod sp. zn. 7C/25/2011, a bolo by preto v rozpore s dobrými mravmi uhrádzať žalobcovi náklady na naftu za túto cestu. K 13.4.2011 (keď sa syn odmietol dostaviť na ÚPSVaR Prievidza, odmietol odísť z bytu, schoval sa v izbe za fotelky a tam plakal) žalovaná uviedla, že žalobca súd zavádza tvrdením, že sa práve nachádzal v Prievidzi pred úradom, keď mu ona telefonicky oznámila, z akého dôvodu syna nedokáže fyzicky dopraviť na úradné stretnutie. Žalovaná namietla, že žalobca v Prievidzi nebol, lebo keby sa v čase jej telefonátu fyzicky naozaj nachádzal pred ÚPSVaR Prievidza, bol by šiel dovnútra a dal si to zaprotokolovať pracovníčkami úradu, že tam bol. Nikto ho však v ten deň na ÚPSVaR Prievidza nevidel, na miesto stretnutia sa fyzicky nedostavil, oznámil mu to nemohla skôr (ráno či doobeda v ten deň) ale až v reálnej situácii ku ktorej došlo zo strany dieťaťa. Žalovaná nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že svojim úmyselným zavinením vznikla žalobcovi nejaká finančná ujma. Žalobca si vzťah so synom zničil sám, syn otca dlhodobo odmieta, čo dokazujú aj úradné záznamy, žalobca mal vedomosť o tom, že taký rozsudok je nevykonateľný a cesty zo Žiliny do Zemianskych Kostolian či Prievidza vykonáva na cudzom aute a na vlastné riziko. V žalobe si vyčísľil aj náhradu za použitie súkromného vozidla, pričom toto je možné len pri firemnom vozidle. Na základe uvedeného žiadala žalovaná konanie zastaviť. V doplnení vyjadrenia z 1.12.2011 žalovaná uviedla, že už dávno pred uložením výchovného opatrenia (konanie tunajšieho súdu sp. zn. 12P/20/2011) vyhľadala odbornú pomoc v bezplatnej Poradni pre rodinu v kríze Náruč Žilina a hneď na druhý deň po spísaní úradného záznamu z intervencie navštívila aj súkromnú psychologickú ambulanciu, ktorú návštevu objednala už týždeň vopred dňa 20.4.2011. K účtenke doloženej žalobcom k žalobe z 23.3.2011, kedy v Žiline niekto o 13.40 hod. natankoval pohonné hmoty do „nejakého „auta uviedla, že v tento deň nedošlo k styku s dieťaťom a v tento deň žalobca za synom nevycestoval za účelom stretnutia. Auto, ktoré žalobca používa na cestovanie je vlastníctvom jeho otca C.. Z. U., žalobca ho však každodenne používa, ale formálne ho nevlastní. A teraz by toto formálne cudzie auto malo priniesť žalobcovi znova prospech a byť tak maloletému na ujmu, keby ona mala na úkor maloletého syna uhradiť náhrady za PHM do cudzieho auta. Žalovaná v doplnení ďalej uviedla, že ku styku otca so synom dochádza už celý kalendárny rok, keď zákaz styku prestal pre žalobcu platiť 24.11.2010 a priamych stretnutí žalobcu s maloletým synom sa za toto obdobie uskutočnilo cca 30. Ku styku dochádzalo v prítomnosti rôznych tretích osôb a v rôznom prostredí a to aj bez vedomia či prítomnosti matky (dňa 22.1.2011 za účasti policajnej hliadky).

3. Podaním z 30.11.2011 žalobca podal návrh na rozšírenie žaloby o náhradu škody za ďalšie zmarené termíny jeho styku so synom a to v K. M.: 30.4.2011, 14.5.2011, 28.5.2011, 11.6.2011, 6.8.2011, 20.8.2011, 3.9.2011, 17.9.2011, 15.10.2011, 12.11.2011, 26.11.2011 a v Prievidzi na ÚPSVaR v dňoch: 4.5.2011, 11.5.2011, 1.6.2011, 8.6.2011, 15.6.2011, v dôsledku čoho mal žalobca náklady za pohonné hmoty osobným motorovým automobíkom značky Ford Focus, ŠPZ: ZA953DJ, cena nafty: 1,345 EUR/l, priemerná spotreba 4,7 l/100 km za cestu Žilina - Zemianske Kostolany a späť 160 km: 160 km x 12 ciest : 100 x 4,7 (spotreba na 100 km) x

1,389(cena PHM) = 125,34 EUR a za cesty Žilina - Prievidza a späť 130 km: 130 km x 5 ciest : 100 x 4,7 (spotreba na 100 km) x 1,389 (cena PHM) = 42,43 EUR, spolu za pohonné hmoty 167,77 EUR, náhrada za použitie motorového vozidla v roku 2011 (0,183/km): 1220 km x 0,183/km = 223,36 EUR a časová strata približne 10 hodín. Poukázal na stanovisko tunajšieho súdu v uznesení č.k. 14Em/1/2011 z 24.6.2011 „, matka je povinná v záujme dieťaťa vplývať na dieťa pozitívne a viesť ho k pozitívnemu vzťahu aj k otcovi. Zodpovedá teda aj za vytváranie situácií, rovnako ako otec, aby dieťa mohlo zažívať plnohodnotné stretnutia s oboma rodičmi, pretože prítomnosť otca je rovnako ako matky je pre zdravý vývin dieťaťa nezastupiteľná. Toto pozitívne vplývanie na dieťa z predložených materiálov ako aj vyjadrení samotnej matky absentuje a nenapĺňa tak výrok o úprave styku otca s maloletým dieťaťom tak, ako je citovaný v uvedených rozsudkoch.“ Stanovisko Krajského súdu v Trenčíne 4CoP/69/2010-268 z 28.10.2010: „, Úlohou druhého rodiča , ktorý maloleté dieťa vychováva , je okrem iného, aby so zreteľom na záujem dieťaťa na prospešnom styku s druhým rodičom, vytváral priaznivé podmienky na styk tohto rodiča s maloletým dieťaťom a to hlavne vedením dieťaťa k tomu, aby malo správny vzťah k tomuto rodičovi.“ „,Tvrdenia matky o sexuálnom zneužívaní maloletého Olivera otca neboli preukázané v trestnom konaní a ani v preskúmvanej veci. Je potrebné zdôrazniť, že znalecký posudok bol nariadený za účelom skúmania tvrdení matky o sexuálnom zneužívaní mal. Olivera otcom a na posúdenie vzťahu mal. Olivera s otcom.“ Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí č.k. 17CoP/67/2011-29 z 22.11.2011 vo veci zákazu styku v konaní tunajšieho súdu 13P/310/2011 z 15.6.2011 uvádza: „, Matka bola rozhodnutím (o rozvoze 13C/94/2005 OS Žilina z 27.1.2011) zaviazaná maloleté dieťa na styk s otcom pripraviť, pričom ďalej poukázal na to, že k mareniu a bráneniu styku druhého rodiča s maloletým nemusí dochádzať iba aktívnym konaním rodiča, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do osobnej starostlivosti, ale i pasívne konanie, či nekonanie, teda dodržiavanie stanovených podmienok styku, privedenie dieťaťa v určený čas na miesto styku, ale nevpĺyva pozitívne na dieťa, aby určený styk dieťa považovalo za povinnosť a bolo na styk pripravené aj po psychickej stránke.“ Vyjadrenie súdneho znalca P. X. na pojednávaní 13P/3589/2008 zo zápisnice z 5.5.2010: „, Tu by som chcel upozorniť na jeden nebezpečný alibizmus matky dieťaťa a síce ona je zodpovedná za výchovu dieťaťa a nemôže sa skrývať na rozhodnutie dieťaťa, či sa bude alebo nebude chcieť stretávať s otcom. Ide totiž o neprehľadnú situáciu, keďže dieťa je manipulované matkou, tak sa nedá hovoriť o inom slobodnom rozhodnutí. Ja apelujem na matku, aby umožňovala a podporovala styk dieťaťa s otcom, pretože to je aj v jej záujme aj v záujme dieťaťa.“ Vzhľadom na vyššie uvedené stanoviská súdov, súdneho znalca žalobca poukázal na dôvody vzniku škody, ktorú zapríčinila svojim konaním a správaním žalovaná. Na stretnutiach v K. M. žalovaná sa nikdy nezdržiavala na adrese, kde mala odovzdať dieťa, nikdy neupozornila syna, aby mu odpovedal na pozdrav, vždy si nahrávala na mobil zamietavé stanoviská syna a potom stretnutie hneď ukončila slovami, stačilo, ideme alebo len sa mĺkvo zvrtila do dverí, čo bol signál pre syna, že má odísť. Dieťa nikdy po psychickej stránke na stretnutie nepripravila, na čo poukázal aj krajský súd vo svojom odôvodnení a upozornení matke, nikdy ani náznakom neprejavila ústretovosť a povzbudenie dieťaťa na stretnutie, napr. tým, že by akceptovala žalobcom opakovane navrhované spoločné aktivity, aby dieťa nadobudlo istotu a chuť na stretnutie, sama takéto a podobné aktivity nikdy neprezentovala, vždy vystupovala proti žalobcovi negatívne, keď sa snažil synovi prihovárať, agresívne mu skákala do reči, opovržlivo sa o ňom pred synom vyjadrovala a poukazovala na sexuálne zneužívanie alebo mĺkvo stála a nechala voľný priebeh zamietavým stanoviskám syna, ktoré si nahrávala. Keď sa syn voči nemu nevhodne fyzicky zachoval, nikdy ho nenapomenula, nezakročila, nechala ho tak, nech sa pred ostatnými prejaví, že ho odmieta. Hrubým a nevráživým spôsobom nebádala syna na stretnutie napr. „,poď sem a vybav si to, choď teraz s otcom, on má na to papier...“, na niektoré stretnutie syna vôbec nedoviedla, alebo ho náležite neobliekla. Stalo sa, že matka syna na stretnutia na ÚPSVaR Prievidza neprivedla, keď sa stretnutie neuskutočnilo z dôvodov na strane žalovanej, nikdy nenavrhol náhradné stretnutie, aj keď na to bola pracovníčkou súdu alebo úradu upozorňovaná. Žalovaná na stretnutiach vystupovala pasívne, nechala syna odohrať nacvičené divadlo, z čoho mal stres, nič neusmerňovala, pred pracovníčkami úradu sa správala odmerane, povýšenecky s opovrnutím a urážlivo a to aj v prítomnosti syna. Pretože žalovaná aj naďalej vytrvalo a nezmenene pokračuje v tomto konaní - nevedie syna tak, aby plnila to, čo jej súdy určili a zotrúva na svojich verbálnych aj písomných prejavoch, ktoré agresívne stupňuje, podal ÚPSVaR Prievidza návrh na uloženie výchovného opatrenia maloletému synovi a jeho rodičom.

4. Žalovaná sa k rozšíreniu návrhu vyjadrila v podaní z 6.1.2012, doručenom súdu 9.1.2012. Trvala na tom, že ona styk otca s maloletým D. nemarí. Naopak kpt. U.. L. U. v trestnom konaní ČVS: OPR-602/OVK-ZA-2008 zmaril jediný priamy dôkaz tým, že pri vyšetrovaní podozrenia zo zneužívania maloletého D. nevypočul samotné maloleté dieťa a nezabezpečil ani ostatné nepriame dôkazy. Namietla,

že znalecký posudok P. X. v rámci konania 13P/289/2008 o zákaz styku otca s maloletým na účely náležitého zistenia skutkového stavu je bezcenný, nakoľko policajné vyšetrenie, ktoré mu predchádzalo a bolo časovo bližšie k činu, bolo zmarené. Pokiaľ by sa tak úmyselne neudialo a prebehlo by v súlade s platnými zákonmi tohto štátu, súd by nikdy nemohol v následnom civilnom konaní vydať rozsudkom oprávňujúci otca na styk s maloletým D., tento rozsudok je podľa žalovanej justičný omyl, keď súd povolil otcovi styk až na 5 hodín osamote, bez prítomnosti matky. Medzičasom sa z 5-ročného chlapca stal žiak 3. ročníka základnej školy, je rozumovo vyspelejší a stále tvrdí to isté, že otec mu osamote ubližoval a spôsoboval mu svojim úmyselným konaním bolesť. Pokiaľ žalobca v konaní 14Em/1/2011 sústavne zdôrazňuje, že sa ona v sobotu v čase určenom na odovzdanie dieťaťa nezdržovala „pred bytom matky“ tak ako to ukladá rozsudok, žalovaná k tomu uviedla, že žalobca má objektívnu prekážku dostaviť sa na miesto pred byt matky, čo aj sám ústne aj písomne priznal, pretože na vchodových dverách je guľa, 1- izbový byt vo vlastníctve žalovanej je na 2. poschodí a okná jej bytu sú orientované na východ, vchodové dvere dole presne opačným smerom - na západ, z miesta „pred bytom matky“ žalovaná nevidí a fyzicky nemôže vidieť dole ku vchodovým dverám, nevidí na zvončeky, bzučiak nemajú, preto je podľa nej omnoho jednoduchšie vyjsť von na verejné priestranstvo vo chvíli, keď vidí, že žalobca už na stretnutie prišiel, čo vidieť z kuchynského okna bytu jej matky vo vedľajšej bytovke, kde doteraz zakaždým s maloletým bola a žalobca vždy vedel, že sa so synom žalovaná nachádza práve tam, nikdy nebola na inom mieste ani na neznámom mieste. Žalobca od žalovanej vyžaduje, aby syna upozornila, že má otcovi odpovedať na pozdrav, pričom ale sám pred synom ju ako ženu a matku priamo pred maloletým celý uplynulý rok ani jediný raz nepozdravil. Žalobca je pri stretnutiach pasívny, postáva obďaleč syna a formálne prednáša svoje návrhy na aktivity. Keď sa žalobca fyzicky dotkne syna, vzbudí to v ňom agresiu a odpor, otca na úrade práce kopol. K úradným stretnutiam dňa 4.5.2011, 11.5.2011, 1.6.2011, 8.6.2011, 15.6.2011 žalovaná uviedla, že v rozsudku nie je uvedené, že styk maloletého D. s otcom ma byť v konkrétnej kancelárii, na konkrétnom poschodí, ale na pôde ÚPSVaR Prievidza za prítomnosti pracovníčok úradu. Chodba úradu je takisto pôda úradu. To, že maloletý D. ďalší raz odmietol v apríli 2011 vstúpiť do kancelárie U. I., spôsobila samotná U. I., keď dňa 20.4.2011 chlapca zadržovala v kancelárii proti jeho vôli, nútila ho sedieť na gauči a počúvať otca, ale chlapec si želal už odísť preč. Úradný záznam z 27.4.2011 konštatuje, že chlapec odmieta vstúpiť do kancelárie a odmieta všetkých zamestnancov úradu. Stretnutie 15.12.2010 bolo tiež zmarené pre účasť starého otca v kancelárii referátu PPS. Žalobca bol pri úradných stretnutiach opakovane pasívny a o chlapca nejavil záujem. Dňa 30.4.2011 sa žalobca nedostavil na miesto pred bytom matky. Pasívne sedel v aute, ona syna priviedla po žalobcovom príchode von na verejné priestranstvo, syn tam stál a čakal 10 minút, žalobca neprejavil o syna záujem, ani z auta nevystúpil, preto syn spontánne odišiel do babkinho bytu. V zmysle právneho poradenstva L. T. z 28.4.2011 si nebola vedomá toho, že je jej povinnosťou hrať so žalobcom futbal, či podieľať sa na iných aktivitách navrhovaných žalobcom. Dňa 14.5.2011 žalobca pricestoval do K. M. so svojim otcom, ktorý sa po celý čas skrýval za inou bytovkou a za maloletým ani neprišiel. D. nechcel s otcom odísť prečo aj po chvíli spontánne ušiel hore do bytu. Dňa 28.5.2011 sa žalobca nedostavil na miesto pred bytom matky, má tam objektívnu prekážku a tou je guľa na vchodových dverách, Žalovaná prišla so synom na verejné priestranstvo, žalobca ju znova nepozdravil, znova ju ignoroval. Dňa 11.6.2011 žalobca s autom svojho otca urobil výlet viacerým osobám nedostavil sa na miesto pred bytom matky, priviedla preto maloletého von na verejné priestranstvo, kde sa žalobca s maloletým stretol. Maloletý odmietol ísť preč s cudzími ľuďmi. Dňa 6.8.2011 žalobca urobil výlet údajnej priateľke, žalobca bol v dezolátnom zdravotnom stave, nevládal sa ani pohybovať, kráčať veľmi pomaly, namáhavo. Žalovaná priviedla syna von pred bytovku, žalobca nevydržal ani stáť, hneď si sadol na lavičku, hovoril s námahou. Povedal, že synovi priniesol slivky, ale z igelitovej tašky nič nevybral, nič chlapcovi neukázal. Chlapec spontánne vybehol do bytu. Dňa 20.8.2011 žalobca sa stretol so synom pred bytovkou, synovi ukázal nejaké veci napr. tmavomodrú mikinu, syn si to odmietol vyskúšať, nechcel si to vziať. Vybehol hore do bytu. Dňa 3.9.2011 žalovaná priviedla syna von na verejné priestranstvo, žalobca priniesol auto na diaľkové ovládanie, ale syna to nezaujalo, má už iné záľuby. Dňa 17.9.2011 žalovaná priviedla syna von na verejné priestranstvo, žalobca sedel na lavičke na ihrisku a znova mal auto, s ktorým pred dvomi týždňami neupútal syna. Syn bol zmätený a odišiel do bytu. Dňa 15.10.2011 mal syn bolesti brucha, máva so žalúdkom od útleho veku ťažkosti. Nechutilo mu jesť a spontánne polihoval. Oznámila to žalobcovi sms-kou, odpísal že sú to „blbé“ obštrukcie, nič viac. Žalovanú nevyrozumel, že aj tak bude cestovať na styk. V čase 13.00 hod. bola so synom u svojej matky, lebo cez víkend varia u nej. Asi o 13.30 hod. prišiel jej brat a povedal, že dole na vchodových dverách je prilepený obrázok s odkazom pre Olivera, takže v tento deň vycestoval žalobca do Kostolian napriek tomu, že ho žalovaná vopred vyrozumela o stave syna. Dňa 29.10.2011 žalovaná ako vždy bola so synom u svojej matky, keď z kuchynského okna videla, že žalobca prišiel, priviedla syna von na verejné

priestranstvo, syn 15 minút čakal pred bytovkou, stál na ihrisku, ale žalobca bol v ich vchode, stál na medziposchodí, videl syna na ihrisku, synovi zakýval, ale za synom neprišiel. Syn po 15 minútach odišiel hore do bytu starej matky. Dňa 12.11.2011 žalobca sa so synom stretol na verejnom priestranstve. Dňa 26.11.2011 žalobca sa so synom stretol vonku na verejnom priestranstve, navrhol spoločnú prechádzku aj za jej účasti. Žalovaná uviedla, že žalobca ju pred synom po dobu celého kalendárneho roka ani jediný raz slušne nepozdravil, neoslovil, pred synom ju kritizuje opakovane, mátie syna protichodnými vyjadreniami a urážlivými vyjadreniami na jej osobu.

5. Uznesením č.k. 11C/73/2011-102 z 10.1.2013 súd pripustil rozšírenie návrhu zo sumy 77,13 EUR na sumu 167,77 EUR. Uznesením č.k. 11C/73/2011-120 z 01.03.2013 súd pripustil rozšírenie návrhu zo sumy 167,77 EUR na sumu 144,90 EUR.

6. Podaním z 21.03.2013 žalobca podal druhý návrh na rozšírenie žaloby o náhradu škody za ďalšie zmarené termíny jeho styku so synom a to v Zemianskych Kostoch v dňoch: 13.10.2012, 27.10.2012, 10.11.2012, 24.11.2012, 2.3.2013 v dôsledku čoho mal žalobca náklady za pohonné hmoty osobným motorovým automobilom značky Ford Focus, X.: K cena nafty: 1,389 EUR/l, priemerná spotreba 4,7 l/100 km za cestu Žilina - Zemianske Kostochany a späť 160 km: 160 km x 5 ciest : 100 x 4,7 (spotreba na 100 km) x 1,389(cena PHM) = 52,22 EUR. O túto sumu žiadal žalobcu rozšíriť a rovnako tak o náhradu trov konania. K rozšíreniu uviedol, že dňa 2.3.2013 sa dostavil na stretnutie so synom do Zemianskych Kostoch, pred bytovku, ako mu určuje rozsudok sp. zn. 13C/94/2005, matka priviedla syna pred dvere bytovky, zavesila mu na krk diktafón a syn v ruke držal mobil, potom matka odišla von oblečená vo vetrovke. So synom sa zhováral asi 10 minút pred dverami bytovky, asi po 10 minútach sa rozbehol pred za bytovky medzi záhrady, prešiel na druhú stranu potoka, kde ho čakala matka, išli pred ním asi 25 metrov, na volanie nereagovali, ďalej preto za nimi nešiel. Celé stretnutie trvalo asi 15 minút, je zrejmé, že syn dostal pred stretnutím od matky pokyn krátko zotrvať a potom ujsť na dohodnuté miesto. Môže k tomu doložiť videozáznam. Podobne boli matkou zrežované aj predchádzajúce stretnutia, kedy Oliver ušiel a to dňa 13.10.2012, 27.10.2012, 10.11.2012 a 24.11.2012. O manipulácii stretnutí hovorí aj správa organizácie Orchidea z 10.12.2012 v spise 6P/41/2012 alebo 17Em/2/2012, žalobca požiadala o pripojenie týchto spisov a oboznámenie sa s správou z 10.12.2012. K 13.10.2012 žalobca uviedol, že tomuto stretnutiu predchádzalo súdne pojednávanie 6P/41/2012 (11.10.) v ktorom konaní sa matka domáhala, aby jej súd nariadil odstrániť mu objektívnu prekážku - otváranie vchodových dverí na bytovke. Matka dieťa navrhovala, aby sa ďalšie dve stretnutia do ďalšieho pojednávania uskutočnili na odľahlom mieste bez svedkov, navrhla školské ihrisko, on s tým nesúhlasil, ale akceptoval to. Matka uviedla, že aj tak pôjde len o 10-minútové stretnutia. V tento deň priviedla matka syna na školské ihrisko, stretnutie trvalo približne 10 minút, matka z ihriska odišla, Oliver sa odmietal hrať s vecami, ktoré mu žalobca priniesol, sledoval čas na mobile, po 10 minútach sa zrazu schytil a bez slova odišiel. Na zvonenie u matky ani starej matky žalobcovi nikto neotvoril, matka navrhla stretnutia na školskom ihrisku zámerne, lebo vedela, že je tam umiestnená kamera a jej sestra bude môcť manipulovať so záznamami z kamery. K 27.10.2012 žalobca uviedol v písomnom rozšírení, že matka priviedla syna o 13.00 hod. na školské ihrisko, D. si sadol do mokrej trávy a matka odišla, sledoval čas na mobile, nemal záujem o hračky, ktoré mu priniesol. Rozbalil pred ním balón šťastia, ktorý chcel, aby spoločne zapálili a vypustili. Počas telefonátu s kamarátom ohľadne sprevádzkovania balóna sa D. zobral a bez slova odišiel k babke, na zvonenie žalobcovi nikto neotvoril, potom listom vyzval ÚPSVaR Prievidza, aby sa dostavili na stretnutie a oboznámili sa so situáciou v teréne. K 10.11.2012 žalobca uviedol, že matka priviedla syna na školské ihrisko o 13.00 hod., stretnutia sa zúčastnil aj otec žalobcu. Dostavili sa pracovníčky ÚPSVaR p. Z. a p. K., dostavili sa aj pracovníčky z centra D. p. X. s kolegyňou. Fúkal vietor, D. vybalil šarkana a so starým otcom mu ho pripravovali. Matka zavesila synovi na krk diktafón, aby mal nahraté stretnutie. D. jej povedal, že ujde. Počas prípravy šarkana D. odišiel, pani z Orchidey ho sledovala kam išiel. Na zvonenie na adrese trvalého bydliska ani u babky nikto neotvoril. S matkou sa pokúšali spojiť aj pracovníčky úradu telefonicky, sms. Keďže otec nemal informáciu, kde sa dieťa nachádza, oznámil to polícii, ktorí príslušníci sa dostavili pred bytovku, asi po 30 minútach sa vrátili s tým, že už vedia kde D. je. Bol u starej matky, tým stretnutie skončilo. K 24.11.2012 žalobca uviedol, že deň pred týmto stretnutím mu zrejme žalovaná (matka dieťaťa) poslal z mobilu svojho brata sms s tým, že babka je v nemocnici, D. to zle znáša a mal ho rozbolieť plombovaný zub. Vyzvala ho, aby sa zdržal styku v nasledujúci deň. Reagoval, že na stretnutie sa teší a že sa dostaví. Na styk prišiel o 13.00 hod. pred dvere bytovky, na zvonenie mu neprišiel nikto otvoriť, po 15 minútach kontaktoval políciu, ktorá sa dostavila tiež pred bytovku, dohodli sa, že spíšu úradný záznam, čo sa následne aj stalo. Ako sa

prepravovali autami cez dedinu, všimli si žalovanú aj so synom, vrátili sa preto pred bytovku a počkali na nich. U. komunikovala podráždene, na krk dieťaťa zavesila diktafón a odišla ku svojej matke. D. zotrval v prítomnosti otca 10 minút, čas opakovane kontroloval na mobile, potom bez slova odišiel k babke, kde bola aj žalovaná. Odmietol hračky a veci, ktoré mu žalobca priniesol, je zrejme, že dôvody uvedené matkou v sms, prečo by sa stretnutie nemalo uskutočniť, boli len zámienky, aby žalobcu od stretnutia so synom odradila a aby necestoval.

7. Žalovaná podala dňa 26.4.2013 návrh na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného pod sp. zn. 9P/65/2012, súd uznesením č.k 11C/73/2011-149 z 21.08.2013 tento návrh zamietol s poukazom na to, že pre rozhodnutie v prejednávanej veci nie je rozhodujúci výsledok konania vedeného pod sp. zn. 9P/65/2012, pretože v citovanom konaní sa rozhoduje o výchovnom prostredí maloletého D. podľa ustanovení Zákona o rodine, pričom v tomto konaní sa prejednával občianskoprávny nárok žalobcu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka. Proti uzneseniu podala žalovaná odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 19Co/694/2013-161 dňa 31.10.2013 tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil. Následne žalovaná dňa 14.12.2013 podala ďalší návrh na prerušenie tohto konania až do právoplatného rozhodnutia konania, vedeného na tunajšom súde pod spisovou značkou 14Em/1/2011, súd aj tento návrh žalovanej zamietol, s odôvodnením, že pre rozhodnutie v prejednávanej veci nie je rozhodujúci výsledok konania 14Em/1/2011, keďže nemá právny význam pre posúdenie dôvodnosti nároku žalobcu na náhradu škody. Odvolací súd aj toto napadnuté uznesenie odvolaním žalovanej potvrdil uznesením na č.l. 225 spisu.

8. Uznesením č.k. 11C/73/2011-245 z 15.6.2015 súd pripustil rozšírenie návrhu zo sumy 244,90 EUR na sumu 297,12 EUR.

9. Súd vykonal dokazovanie výsluchom strán sporu, oboznámením sa s listinnými dôkazmi, a to najmä: žalobou č.l. 1-3, osvedčením o evidencii vozidla č.l. 7, pokladničným dokladom k cene pohonných hmôt č.l. 8-9, vyjadrením žalovanej č.l. 16-21, vyjadrením ÚPSVaR Prievidza č.l. 22, správou z psychologického vyšetrenia dieťaťa č.l. 23, správou základnej školy č.l. 26, CD na č.l. 30, vyjadrenie matky - doplnenie č.l. 36 až 38, úradný záznam z intervencie na referáte PPS č.l. 39, podanie správy Náruč č.l. 40, rozsudok Okresného súdu Prievidza sp. zn. 13P/389/2008 č.l. 43, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4CoP/69/2010 č.l. 49, doplnenie žaloby č.l. 59, podania žalobcu v konaní 14Em/1/2011 na č.l. 64, zápisnica z pojednávania 8.12.2011 č.l. 65-68, návrh žalovanej na pribratie dieťaťa do konania č.l. 70, návrhy na vykonanie dôkazov č.l. 71, vyjadrenie žalovanej č.l. 72, Dohoda o spolupráci rodičov č.l. 79-80, uznesenie č.l. 102, návrh na vykonanie dôkazov č.l. 108, žiadosť o účasť na tvári miesta č.l. 109, zápisnica o pojednávaní dňa 21.2.2013 č.l. 113-119, uznesenie č.l. 120, rozsudok Okresného súdu Žilina 13C/94/2005 č.l. 123, zaslanie potvrdenia č.l. 130, oznámenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza č.l. 133, doplnenie žaloby o náhradu škody č.l. 135-138, návrh na prerušenie konania č.l. 139-142, príloha č. 3 č.l. 143, CD na č.l. 144, žiadosť o zaradenie príloh č.l. 145, prílohy č.l. 146, 147, uznesenie č.l. 149, odvolanie proti uzneseniu č.l. 151-152, príloha č. 1 č.l. 153-157, doloženie dôkazu č.l. 169, , príloha č. 1 č.l. 160b, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.l. 161, návrh na prerušenie konania č.l. 163, príloha č. 1 č.l. 164-169, uznesenie č.l. 171, odvolanie č.l. 172-173, príloha č. 1 č.l. 174, príloha č.l. 2 175-176, žiadosť o založenie dôkazov do spisu č.l. 179-183, vyjadrenie k odvolaniu odporkyne č.l. 186-188, CD č.l. 189, vyjadrenie odporkyne č.l. 196, CD č.l. 207, stanovisko č.l. 208, príloha č. 1 až 4 č.l. 214-220, doloženie dokladu č.l. 222, príloha č. 1 č.l. 223 až 224, uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.l. 225, ospravedlnenie navrhovateľa č.l. 229, 230, zápisnica z pojednávania dňa 28.1.2015 č.l. 232, odpoveď navrhovateľa č.l. 235, potvrdenie ošetrojúceho lekára č.l. 236, doloženie dokladov č.l. 238 s prílohami vrátane znaleckého posudku, e-mailová komunikácia navrhovateľa z 9.6.2015, úradný záznam č.l. 241, zápisnica z 10.6.2015, uznesenie č.l. 245, e-mailová komunikácia žalobcu č.l. 246a, upovedomenie o vznesení obvinenia č.l. 246b, uznesenie OOPZ Prievidza č.l. 246c, e-mail. komunikácia žalobcu č.l. 246d, FA č.l. 246e, e-mail. komunikácia žalobcu č.l. 247, potvrdenie o PN č.l. 248, zápisnica č.l. 252, 253, e-mail. komunikácia č.l. 254, úradný záznam č.l. 257, návrh na vykonanie dôkazov č.l. 258, 259 s prílohami, spis OS Prievidza 14Em/1/2011, zápisnica z pojednávania dňa 15.1.2016 č.l. 263 -272, návrh na vykonanie dôkazu č.l. 277, CD na č.l. 279, žiadosť o pripojenie trestného spisu č.l. 282, uznesenie 6CoP/26/2014 č.l. 289, zápisnica z pojednávania č.l. 305-311, návrhy na vykonanie dôkazov č.l. 315, odpoveď na list č.l. 329, uznesenie Okresnej prokuratúry Žilina č.l. 340-343, Meteorologický posudok č.k. 345, čestné vyhlásenie U. B. č.l. 347-348, uznesenie KS v

Trenčine č.l. 349-350, uznesenie č. k. 14Em/1/2011-157 č.l. 351-352, syndróm zavrhnutého rodiča č.l. 353, článok U.. M. k syndrómu zavrhnutého rodiča č.l. 354-374, oznámenie na U. B. č.l. 375, prepis zvukového záznamu z pojednávania 7.12.2016 č.l. 376 a nasl., spisy Okresného súdu Prievidza sp. zn. 14Em/1/2011, 17Em/2/2012 a s ostatným obsahom súdneho spisu 11C/73/2011.

10. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil tento skutkový stav:

Rozsudkom OS v Žiline sp. zn. 13C/94/2005 - 261 zo dňa 4.12.2008 súd rozviedol manželstvo rodičov maloletého D. a dieťa zveril do osobnej starostlivosti matke. Súd vychádzal pritom z vykonaných znaleckých posudkov, výsluchu účastníkov a zistil, že u matky sú dané všetky predpoklady pre riadnu výchovu a starostlivosť o maloletého. Rozsudkom OS v Žiline sp. zn. 13C/94/2005 - 454 zo dňa 27.1.2011 súd určil otcovi dieťaťa vyživovaciu povinnosť v sume 100,00 eur počnúc právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva a ďalej upravil styk otca s dieťaťom tak, že otec je oprávnený stretávať sa so synom každú stredu od 15.00 hod. do 17.00 hod., ktorý styk bude realizovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi za prítomnosti pracovníčok úradu po dobu troch mesiacov a súčasne každú sobotu v nepárnom týždni od 13.00 hod. do 18.00 hod.. Matke bola uložená povinnosť dieťa na styk pripraviť a styk s dieťaťom umožniť. Pri úprave styku vychádzal súd z rozsudku OS v Prievidzi č. 13P/389/2008 - 238 zo dňa 5.5.2010 v spojitosti s rozsudkom KS v Trenčine č. 4Co 68/2010 zo dňa 28.10.2010.

Zo spisu OS v Prievidzi č. 13P/389/2008 vyplýva, že rozsudkom zo dňa 5.5.2010 súd zmenil styk otca s dieťaťom tak, že otec bol oprávnený stretávať sa s maloletým každú stredu v párnom týždni v čase od 15.00 hod. do 17.00 hodiny, pričom styk bude realizovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny v Prievidzi za prítomnosti pracovníčok úradu, a to po dobu jedného mesiaca po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku. V ďalšom období bol styk upravený na každú sobotu v nepárnom týždni v čase od 13.00 hod. do 18.00 hodiny. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 24.11.2010. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že nebolo v konaní preukázané, že otec dieťaťa sa dopustil zločinu sexuálneho zneužívania maloletého, neboli zistené žiadne dôvody na zákaz styku otca s dieťaťom. Je v záujme dieťaťa, aby styk s otcom prebehol v upravenom rozsahu, pričom pri styku musí dôjsť k obnoveniu vzťahu maloletého k otcovi. Jeho terajší odmietavý postoj k otcovi je nepochybne pod vplyvom matky. Matka si musí byť vedomá, že je povinná vplývať na dieťa tak, aby sa mohlo stretávať s otcom.

Zo spisu 14Em/1/2011 vyplýva, že na návrh otca dieťaťa sa viedlo konanie o výkon rozhodnutia o úprave styku otca s maloletým dieťaťom, v ktorom konaní bola uložená matke pokuta 60,00 eur v zmysle § 273 ods. 1 O.s.p.. Návrh matky na zastavenie výkonu rozhodnutia bol zamietnutý uznesením OS v Prievidzi č. 14Em/1/2011 - 129 zo dňa 24. jún 2011, uznesenie súdu bolo potvrdené uznesením KS v Trenčín č. 3CoE 141/2011 - 29 zo dňa 5.12.2011 s poukazom na účel vykonávacieho konania a povinnosť účastníkov konania riadne si plniť povinnosti vyplývajúce z rozhodnutia súdu. Konanie bolo zastavené uznesením zo dňa 28.5.2014 podľa § 268 ods. 1 písm. b) OSP.. Zo znaleckého posudku č. 25/2013 P.. R. V. na č.l. 432 tohto spisu vyplýva, že maloletý prejavuje závislé správanie voči matke, maloletý má narušený vzťah s otcom, prejavuje známky odporu a odmietania voči otcovi. Matka a syn si budujú vzájomnú dôveru na silnom presvedčení, že maloletému bolo zo strany otca ublížené a hocikto z nich by dané tvrdenie spochybnil, oslabuje vzájomnú dôveru. Zo zápisnice o výsluchu maloletého D. na pojednávaní dňa 17.2.2014 v konaní 14Em 1/2011 na č.l. 436 spisu vyplýva, že maloletý sa s otcom nechce stretávať, je nahnevaný, keď sa má s otcom stretnúť, lebo ten čas by mohol využiť aj inak. Otec, keď sa stretnú sa stále niečo vypytuje, on mu neodpovedá z dôvodu, že sa mu nechce, nemusel chodiť za ním zo Žiliny, lebo on mu už veľakrát hovoril, že sa s ním stretávať nechce. Na otázku súdu či ide na stretnutie s otcom dobrovoľne maloletý D. uviedol, že nie, mama ho musí prehovárať, keby tam mal ísť sám, tak tam nejde.

Zo spisu 17Em/2/2012 vyplýva, že na návrh otca dieťaťa sa viedlo konanie o výkon rozhodnutia 15P/14/2012 z 22.2.2012, právoplatného 28.4.2012, ktorým súd uložil maloletému dieťaťu a jeho rodičom povinnosť podrobiť sa odbornému poradenstvu v D., n o. so sídlom O. XX, P., v prevádzke V., pričom uložil rodičom povinnosť podrobiť sa pokynom uvedeného zariadenia. Z obsahu správy z psychologického posúdenia z 7.12.2012 vyplýva, že maloletý nie je na stretnutie matkou pripravený,

očami kontroluje matku, čo má robiť. Konanie bolo ukončené uznesenie o zastavení konania pre späťvzatie podľa § 96 Občianskeho súdneho poriadku.

Zo správy ÚPSVaR Prievidza z 7.5.2009 na č.l. 22 vyplýva, že intervencia sa dňa 28.01.2009 uskutočnila v prítomnosti U.. U. I. a kolíznej opatrovníčky Y. R.. Cieľom intervencie bolo objektivizovanie a stanovenie vierohodnosti uvádzaných skutočností maloletým D., ktoré sa týkajú odmietania jeho kontaktu s otcom. Maloletý prišiel na intervenciu so svojou matkou, táto intervencia sa uskutočnila bez jej prítomnosti. Z rozhovoru sa vyššie menované dozvedeli, že maloletý nechce k otcovi chodiť preto, lebo mu ocino robil také veci, ktoré sa deťom nerobia. Maloletý tieto praktiky počas intervencie detailnejšie opísal. Pri rozhovore o tom, čo všetko mu ocino robil mal maloletý v očiach slzy, neustále bol v motorickom nekľude, jeho výpovede sa nejavia z jeho strany ako účelové a nevykazujú ani znaky, že bol k obsahu rozhovoru nahovorený inou osobou. Maloletý jednoznačne odmieta navštevovať svojho otca a tráviť s ním čas. Na základe uskutočnenej intervencie na RPPS sa javí, že maloletý D. ním uvádzané skutočnosti v správe na č.l. 22 súdneho spisu mohol prežiť.

Zo správy z Psychologického vyjadrenia detského krízového centra Náruč z 14.7.2010 je zrejmé, že dôvodom žiadosti o psychologické vyšetrenie bolo podozrenie zo sexuálneho zneužívania chlapca jeho otcom, podľa vyjadrenia matky syn odmieta stretnutie s otcom. Z obsahu správy je zrejmé, že i keď nemožno hovoriť o dostatočnom preukázaní sexuálneho zneužívania dieťaťa, z jeho vyšetrenia vyplynul negatívny a odmietavý vzťah syna k otcovi. Maloletý sa s otcom nechce stretnúť, pretože sa obáva, že by mu robil zle. D. sa na otca hnevá, má z neho strach, praje si, aby sa s ním nestretol, vníma ho tiež ako zdroj konfliktov v rodine, otec vyvoláva hádky. Maloletý odmieta aj stretnutie s otcom za prítomnosti matky prípadne pracovníkov úradu práce.

Zo správy Základnej školy K. M. z 28.4.2011 je zrejmé, že 15.3.2011 sa telefonicky ohlásil žalobca, že bude mať cestu cez K. M. a dohodol si stretnutie v čase obednej prestávky. Triedna učiteľka maloletého D. U. I. ho zaviedla do druhej triedy, kde žiaci mali prestávku. Požiadala maloletého D., aby jej priniesol niektoré zošity, žiacku knižku, výtvarné práce, ktoré si chcel otec pozrieť. Takýmto spôsobom v prítomnosti triednej učiteľky maloletého došlo k stretnutiu syna s otcom. Keď maloletý priniesol zošity, niekoľko krát sa pýtal, či môže ísť na toaletu, bol nepokojný a málo komunikoval. Po tom, čo ho p. učiteľka pustila na toaletu, do triedy sa už nevrátil, stretnutie trvalo približne 15 minút. Zo zápisu zástupkyne riaditeľky školy C.. G. vyplýva, že maloletý za ňou prišiel do jedálne a povedal jej, že do školy prišiel otec, a že on sa s ním nechce rozprávať, bol rozrušený, rýchlo mu bilo srdce. Vzala ho preto do riaditeľne, aby sa upokojil.

Zo zvukového záznamu na č.l.30 je zrejмый priebeh styku z 22.1.2011, 19.3.2011, 2.4.2011, 16.4.2011, 27.4.2011, 11.5.2011 a 1.6.2011 a to že maloletý D. styk s otcom odmieta, napriek podaným vysvetleniam opakovane verbalizoval, že sa nechce s otcom stretávať, že s ním nikam nepôjde. Matka pri realizácii styku na úrade práce namietala, že maloletý je od nej o styku s otcom uzrozmeneý, snaží sa dieťa na tento kontakt pripraviť, avšak syn kontakt a styk s otcom odmieta. Namietala tú skutočnosť, že by ona styk marila.

Zo zvukovo-obrazového záznamu na č.l. 144 je preukázaná vzdialenosť bydliska žalovanej od bydliska starej matky maloletého dieťaťa (matky žalovanej). Žalovaná v tomto zázname uvádza, že sa nikdy nenachádzali na inom neznámom mieste.

V čestnom prehlásení zo dňa 12.8.2012 stará matka maloletého dieťaťa U. B., nar. XXXX na č.l. 347 a 348 uviedla, že po rozhovore s maloletým D. nadobudla dôvodné podozrenie, že jej vnuk bol svojim otcom bez prítomnosti ďalších osôb opakovane zneužívaný a toto podozrenie má doposiaľ. Zároveň čestne prehlásila, že všetky informácie v tomto liste sú pravdivé.

Z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoP/26/2014-35 z 7.4.2014 je zrejmé, že odvolací súd v konaní sp.zn. 8P/81/2013 o návrhu matky na nariadenie predbežného opatrenia rozhodnutie prvostupňového súdu zmenil a uložil otcovi maloletého dieťaťa povinnosť dočasne sa zdržať styku s maloletým dieťaťom do právoplatného skončenia konania o zákaz styku otca s maloletým D.. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že maloleté dieťa ako vyplýva z jeho výpovede styk s

otcom odmieta, čo vplýva jednak z jeho výpovede v rámci konania o výkon rozhodnutia a jednak z vyjadrenia úradu práce. Nemožno vylúčiť ani existenciu dôvodov, pre ktoré styk otca s dieťaťom aktuálne nie je v súlade s jeho záujmom a môže vyvolať vznik psychickej ujmy a je úlohou súdu vykonať všetky účinné opatrenia, vedúce k ochrane jeho práv a záujmov.

Žalobca aj žalovaná sa na súdnych pojednávaníach vo svojich výpovediach vyjadrovali jednotlivo k termínom, za ktoré sa žalobca konaní domáha náhrady škody a to nasledovne:

K 8.1.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že prišiel v párnú sobotu pred 13.00 hod. na adresu žalovanej, kde sa mal stretnúť so synom od 13.00 hod. do 18.00 hod. Zvonil pri dverách a žalovaná mu neotvorila. Asi 15 minút zvonil u susedov, o 13.15 hod. kontaktoval políciu v Novákoch, chcel, aby urobili zápis, že žalovaná mu styk neumožnila, v tento deň sa styk nerealizoval. Na č.l. 9 spisu sp. zn. 14Em/1/2011 žalobca uviedol, že matka sa v tento deň na svojej adrese nenachádzala, neskôr ju policajná hliadka zastihla na adrese svojej matky, dieťa nepripravila a policajtom oznámila, že dieťa je vystrašené, plače a ide mu o život, poukázala na nežiaducu prítomnosť starého otca. Z písomného vyjadrenia žalobcu k tomuto termínu na č.l. 64 spisu vyplýva, že keď žalovaná prišla, bola rozrušená a povedala, že syna nedá, pretože sa neuskutočnili dve stretnutia na ÚPSVaR Prievidza. Žalovaná namietala, že nemala vedomosť, že v tento deň má prebehnúť styk dieťaťa s otcom, lebo v decembri 2010 sa dohodli na náhradnom stretnutí 19. a 12.1.2011, kde ku stretnutiu aj došlo na úrade práce. Preto bola v tento deň aj v byte u svojej matky a vlastne celým tým dňom bola zaskočená a na to nepripravená. Matka žalovanej bola hospitalizovaná, s matkou žije aj teta vo veku 90 rokov a bol tam prítomný aj brat žalovanej. Dieťa styk odmietlo, bolo v byte, plakalo a preto sa s otcom nestretlo. O to viac sa bálo aj dieťa a o to viac, že hneď tam boli aj policajti, žalovaná udala, že nemala vo vedomí, že sa má styk v tento deň udiť. V písomnom vyjadrení sa k tomuto termínu žalovaná ďalej vyjadrila tak, že tento styk nezmarila, bola s maloletým D. v byte u svojej matky vo vedľajšej bytovke z dôvodu, že jej matka bola od 5.1.2011 do 10.1.2011 hospitalizovaná v nemocnici v Bojniciach. V jej byte býva aj 89-ročná imobilná teta žalovanej a jej brat Z., chystali preto obed. Žalovaná si vôbec nebola vedomá toho, že v tejto deň má dôjsť k stretnutiu maloletého so žalobcom, keďže na J. Prievidza sa všetci „vrátane žalobcu“ uzniesli na tom, že je v prospech dieťaťa, ak sa úradné stretnutia otca so synom v prítomnosti tretích osôb zrealizujú dve a ku dňu 8.1.2011 sa uskutočnilo len jedno takéto stretnutie dňa 15.12.2010. Toto tvrdenie žalobca nenamietol. Keď žalovaná synovi dňa 8.1.2011 oznámila, že za ním prišiel žalobca aj s dvomi policajtmi, a že by mal ísť s otcom von, syn sa nahlas rozplakal, sadol si na posteľ k 89-ročnej tete, držal sa jej a nechcel ísť dolu pred vchodové dvere bytovky, žalovaná toto hliadke oznámila a dvakrát vyzvala príslušníka polície, aby vyšiel hore aspoň ku dverám bytu, čo nevykonával.

K 22.1.2011 žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že prišiel ako obvykle na 13.00 hod. do bytu žalovanej, zvonil, ale nikto mu neotváral. Preto po 15 minútach odišiel, ale medzitým mu brat žalovanej poslal SMS, že žalovaná so synom je u matky žalovanej. Preto išiel na túto adresu, žalovaná priviedla dieťa pred vonkajšie vchodové dvere, držala ho za ruku a dieťa nebolo oblečené na von. Po tom, čo ho vyzval, aby si išiel zobrať čiapku syn zareagoval, že s ním nejde a že je zima. Asi po minúte odišiel, lebo nemohol byť so synom. Na č.l. 9 spisu sp. zn. 14Em/1/2011 žalobca uviedol, že na adrese, kde sa má uskutočniť odovzdanie syna podľa rozsudku nikto nebol, vonku mrzlo. Matka po celý čas držala dieťa za ruku a v druhej ruke mala mobil, na ktorý si nahrávala vyhlásenie syna. Je zrejmé, že matka nemá záujem, aby sa ako otec so synom stretával, dieťa na stretnutie zámerne nepripravila, aby toto účelovo zmarila. Dieťa vypovedalo len to, čo od neho matka požadovala. Syn pri výpovedi sa vždy pozeral do zeme, neodpovedal, ostal ticho alebo odpovedal ticho, dieťa je vedené k nenávisti k otcovi, matka účelovo manipuluje dieťa, aby vypovedalo, že sa s otcom nechce stykať. Žalovaná uviedla, že v tento deň bola v byte u svojej matky, pričom asi 15 minút pred stretnutím volala žalobcovi, že bude u matky, kde bola preto, lebo chcela, aby na stretnutí boli aj svedkovia, keby sa niečo stalo, niečo odohralo, lebo predtým mala všelijaké skúsenosti. Išla so synom pred bytovku, povedala synovi, že s otcom musí byť od 13.00 hod. do 18.00 hod., odmietal ísť s ním, nechcel sa obliecť. Povedala mu, že to musí povedať pred otcom, preto syn išiel dole a povedal mu to, stretnutie trvalo možno 2 minúty, na to prišla hliadka polície, syn to povedal aj pred hliadkou polície a odmietal s ním ísť, lebo mu otec robil zle. Zo zvukovo-obrazového záznamu predloženého žalobcom na č.l. 189 je zrejmé, že dňa 22.1.2011 sa maloletý nenachádzal v mieste svojho bydliska, kontakt žalobcu s maloletým bol na adrese bydliska starej matky maloletého, vo vchodových dverách bytovky, dieťa bolo vo svetri a na otázku otca, prečo nie je oblečený, nemá vetrovku a čiapku odpovedal, prečo by mal ísť, keď mu on robil zle. V písomnom vyjadrení sa k tomuto termínu

styku žalovaná uviedla, že tento styk rovnako nezmarila, keď syn odmietol s otcom odísť, maloletý stále trvá na tom, že mu otec robil zle a preto s ním nikam nepôjde, synovi povedala, že musí ísť dole pred vchodové dvere a ak nechce s otcom ísť, musí mu to povedať tam. Na to syn privoľil s tým, že to ide otcovi povedať a hneď sa vráti, to bol dôvod prečo si neobliekol vetrovku a nechcel si ju obliecť ani pri ďalšom stretnutí 19.2.2011.

K 19.3.2011 žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že zvonil na bytu žalovanej, ktorá neotvorila dvere, tušil, že je u svojej matky, tak išiel na túto adresu, žalovaná tam bola aj so synom. Žalovaná vyšla so synom pred vonkajšie vchodové dvere, on chcel synovi odovzdať loptu, ktorú mu doniesol, ale syn s ním nešiel, povedal, že nejde. Žalovaná si toto nahrala, stretnutie trvalo 1-2 minúty. Žalovaná k tomuto dňu uviedla, že žalobca prišiel aj so svojim otcom, vyšla so synom von pred vchodové dvere, dieťa s ním nechcelo ísť, syn odmietal aj aktivity za jej a bratovej prítomnosti, stretnutie trvalo 10 minút.

K 2.4.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že do K. M. prišiel aj so svojim otcom a vždy prišiel na aute svojho otca. Zvonil pri dverách žalovanej a keď nebola doma, išiel k jej matke. Žalovaná vyšla so synom pred vchodové vonkajšie dvere, syn povedal, že s nimi nechce ísť. Navrhol, aby išli spolu aj so žalovanou, pýtal sa jej, čo urobila preto, aby s ním syn chcel ísť, na to neodpovedala a toto stretnutie si natočila, stretnutie trvalo 1-2 minúty. Žalovaná uviedla, že toto stretnutie prebehlo rovnakým spôsobom ako 19.3.2011.

K 13.4.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že prišiel na úrad práce do Prievidze na 15.00 hod., bol práve na parkovisku za úradom práce, kedy mu žalovaná telefonovala o 14.55 hod., že so synom nepríde, syn nechce prísť, lebo ho sexuálne v roku 2008 zneužil, on na úrad práce nešiel a šiel do Žiliny. Žalovaná uviedla, že na stretnutie bola pripravená podľa rozsudku Okresného súdu Žilina, ktoré malo byť v podstate prvé, ale syn odmietal ísť s ňou, plakal, schoval sa za fotelky, nechcel ísť s ňou, preto zatelefonovala p. Fazekašovej na úrad, ktorá jej povedala, aby syna prehovorila, aby prišiel na úrad a ďalšia pracovníčka jej povedala, aby to oznámila otcovi, čo skutočne aj urobila asi o 14.50 hod.. Povedala mu, že syn nechce ísť a nemá sa akým spôsobom dostať do Prievidze, lebo zmeškali autobus. Žalovaná ďalej uviedla, že je presvedčená, že dňa 13.4.2011 žalobca v Prievidzi nebol, pretože nebol na úrade práce a ani nijakým spôsobom nepreukázal, že skutočne na tento styk prišiel. Syn neoslovuje otca nijak, ona nikdy v styku nebránila, stretnutia si nahráva pre svoju ochranu, lebo v minulosti mala zlé skúsenosti. V písomnom vyjadrení ďalej namietla, že žalobca v Prievidzi v tento deň nebol, lebo keby sa v čase jej telefonátu fyzicky naozaj nachádzal pred ÚPSVaR Prievidza, bol by šiel dovnútra a dal si to zaprotokolovať pracovníčkami úradu, že tam bol, ako to urobil vždy predtým. Z oznámenia ÚPSVaR Prievidza z 25.3.2013 (č.l. 133) vyplýva, že matka v tento deň telefonicky o 14.45 hod. oznámila na oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately, že jej maloletý Oliver odmietol ísť do Prievidze a z toho dôvodu jej odišiel autobusový spoj a už sa nemá ako dostať. Z uvedeného dôvodu sa na stretnutie nedostaví. Matke dieťaťa odporučili, aby túto skutočnosť oznámila otcovi dieťaťa. O 15.00 hod. sa s nimi telefonicky skontaktoval otec dieťaťa a uviedol, že dieťa takto nemôže reagovať a žiadal urobiť ráznejšie opatrenia.

K 16.4.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že opäť prišiel na 13.00 hod. do bytu žalovanej spolu s jeho otcom. Žalovaná nebola doma, išiel preto k jej matke, kde bola žalovaná aj so synom, bola pred domom, syn na jeho pozdrav nereagoval, nepodal mu ruku, povedal, že sa s ním nechce stretnúť, lebo mu robil zle a následne jeho stará matka, ktorá bola v blízkosti vybehla do bytu hore schodmi a on šiel na ňou. Žalovaná povedala, že podľa rozhodnutia súdu tam nemá čo robiť. Stretnutie trvalo 4 minúty, syn sa z bytu nevrátil. Žalovaná uviedla, že toto stretnutie prebehlo rovnakým spôsobom ako predtým.

K 20.4.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že styk sa uskutočnil na ÚPSVaR Prievidza podľa rozhodnutia súdu. Žalobca sa dostavil o 15.00 hod., bol prítomný on, žalovaná, syn a 2 pracovníčky. So synom sa rozprával, na stretnutie bol pripravený, bol negatívny. Snažil sa ho rozosmiať, spočiatku sa syn smial, potom mu povedal, aby ho nerozosmieval. Stretnutie trvalo zhruba 40 minút, syn chcel ísť v priebehu tohto stretnutia na WC, žalovaná urobila na chodbe doslova cirkus s tým, že dieťa sa núti nasilu na styk s ním a či pracovníčky chcú, aby sa dieťa pocikávalo. Žalovaná uviedla, že k tomuto styku došlo na základe rozsudku Okresného súdu Žilina v konaní o rozvod manželstva, ktoré stretnutie podľa rozsudku

malo byť prvý krát 13.4.2011. Stretnutie sa uskutočnilo na úrade práce, žalovaná čakala vonku. Nevedela súdu uviesť ako stretnutie prebiehalo, lebo nebola prítomná, syn 2 x vybehol na WC, prvýkrát krivil ústa a plakal a povedal, že nechce tam byť, ale pani I. mu povedala, že tam musí byť a rozprávať sa s otcom, držala ruku na kľučke.

K 27.4.2011 žalobca uviedol, že v tento deň prišiel na stretnutie na ÚPSVaR Prievidza, kde sa mal so synom stretnúť. Bola prítomná žalovaná, syn a 2 pracovníčky, aj matka žalovanej, vonku na chodbe. So synom bol veľmi krátko, žalovaná sa vyjadrila, že syn bol zneužívaný, ten to všetko počul, povedala, že syn nemôže kvôli tomu spávať, vracia, povedala, že má postupovať podľa doporučenia organizácie Náruč, v tom čase sa syn k nemu správal agresívne, celý styk trval 15 minút. Z úradného záznamu ÚPSVaR Prievidza z 27.4.2011 na č.l. 39 vyplýva, že súdom určený kontakt na RPPS sa nerealizuje efektívne, maloletý D. odmieta kontakt s otcom, nechce vstúpiť do miestnosti, odmieta všetkých zamestnancov ÚPSVaR. Matka nemá záujem o to, aby sa kontakt nerealizoval, má záujem, aby maloletý D. bol v starostlivosti psychológa. U.. I. odporučila spoluprácu s klinickým psychológom, ktorého matka vyhľadá, otec navrhol matke, že kontakt sa môže realizovať aj za jej prítomnosti. Zoznámenia ÚPSVaR Prievidza z 25.3.2013 (č.l. 133) vyplýva, že styk sa nerealizoval. Na požiadanie U.. I., ktorá mala záujem , aby sa styk realizoval v zmysle právoplatného súdneho rozhodnutia matka dieťaťa uviedla, že syn je uzrozumený s tým, že sa má každú stredu počas dvoch hodín stretnúť s otcom, nie je v jej silách prinútiť dieťa, aby sa s otcom stretlo. Maloletý D. odmietol kontakt s otcom, nechcel vstúpiť ani do miestnosti, odmietal aj všetkých zamestnancov úradu.

K 30.4.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že prišiel pred byt žalovanej o 13.00 hod. až autom pred vchodové dvere, dvere boli zavreté, viackrát zvonil, nikto mu neotváral. Sadol si do auta a čakal asi 30 minút. Po 30 minútach žalovaná vyšla spoza domu vo vetrovke, išla do vchodu, vchod si otvorila a spýtal sa jej, kde je syn. Povedala mu, že niekde vonku, nesnažila sa zabezpečiť syna a odišla, následne odišiel aj on. Žalovaná uviedla, že keď aj nebola na adrese trvalého bydliska , bola u svojej matky, a žalobca to dobre vedel, kde je. V písomnom vyjadrení sa k tomuto termínu styku ďalej uviedla, že sa žalobca nedostavil na miesto pred bytom matky. Pasívne sedel v aute, ona syna priviedla po žalobcovom príchode von na verejné priestranstvo, syn tam stál a čakal 10 minút, žalobca neprejavil o syna záujem, ani z auta nevystúpil, preto syn spontánne odišiel do babkinho bytu.

K 4.5.2011 žalobca uviedol, že išlo o stretnutie na úrade práce v Prievidzi, dostavil sa na úrad o 15.00 hod, v podstate k stretnutiu v kancelárii so synom ani nedošlo, lebo pracovníčky boli na chodbe, doslova prehovárali syna, aby išiel za ním. Prišiel v doprovode matky, aj sestry a jej brata, takže dieťa za ním nechcelo ísť. Pracovníčky úradu nabádali matku, aby sa so synom mohol stretnúť, matka bola so synom na chodbe , nechceli ísť do kancelárie, stretnutie tak vlastne nedošlo. Žalovaná k stretnutiam na úrade práce uviedla, že ona syna nabádala, aby išiel do kancelárie, ale on nechcel, volala ho aj U.. I., pričom na chodbe plakal, k stretnutiu v kancelárii nedošlo rovnako ako v dňoch 1.6., 8.6. a 15.6.2011, tieto stretnutia prebiehali rovnako aj v roku 2011 (č.l. 118 zápisnice), syn nechcel ísť do kancelárie a byť s navrhovateľom, nepamätá si, či žalobca syna volal do kancelárie. Z oznámenia ÚPSVaR Prievidza z 25.3.2013 (č.l. 133) vyplýva, že dňa 4.5.2011, 11.5.2011, 1.6.2011, 8.6.2011 a 15.6.2011 sa styk podľa právoplatného rozhodnutia nerealizoval i napriek tomu, že matka dieťa na styk priviedla, vždy v doprovode s príbuznými. Maloletý D. kontakt s otcom odmietal. Stretnutia boli krátkodobé a uskutočňovali sa na chodbe úradu. Zo zhodnotenia priebehu kontaktu realizovaného na Referáte PPS zo dňa 20.5.2011 na č.l. 116 spisu sp. zn. 14Em/1/2011 vyplýva pri tomto kontakte a kontakte dňa 11.5.2011 zohrala matka veľmi dôležitú úlohu v tom, že kontakt maloletého s otcom sa neuskutočnil. Matka neustále prezentovala, že maloletého násilím prinútili zotrval na kontakte s otcom dňa 19.1.2011 a násilím maloletého na kontakte zadržávajú. Pri dotazovaní maloletého, či pri stretávaní s otcom pociťuje na sebe páchané násilie, zostal ticho, ale za chrptom matky prejavil protichodnú emóciu. Matka situáciu a správanie maloletého zjavne nemá záujem meniť. Matka uznanlivo maloletého podporuje v jeho prejavochoch, nie je ochotná participovať pri dosahovaní zmien.

K 11.5.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že prišiel na úrad práce, išiel do kancelárie ako obvykle, vedel, že má ísť k U.. I., kde stretnutie prebiehalo, matka bola na chodbe so synom. U.. Fazekašová volala žalovanú so synom, aby išli do kancelárie, ale ona tvrdila, že nechce ísť do kancelárie syn, preto tam nešli. Syn mohol ísť do kancelárie na výzvu psychologičky aj sám, ale nechcel, preto k stretnutiu nedošlo, potom odišla žalovaná so synom preč, asi za pol hodinu tiež odišiel.

K 14.5.2011 žalobca uviedol, že prišiel na stretnutie presne na 13.00 hod. , išiel okolo bytovky, kde býva stará matka P. a videl ako sedí na lavičke žalovaná, so synom aj s matkou, vystúpil z auta, zobral nejaké veci , čo synovi kúpil , ukazoval mu ich a on povedal, že ho to nezaujima. Rozbehol sa hore schodmi a bolo po stretnutí, na ktorom bol žalobca aj s otcom a priateľkou, ktorá ale priamo na stretnutí nebola.

K 28.5.2011 žalobca uviedol, že prišiel pár minút pred 13.00 hod. , ako vždy išiel ku vchodu, zvonil a nikto mu neotváral, preto išiel pri dom matky žalovanej a videl ju tam aj so synom. Žalovaná sedela na lavičke a syn bol blízko vchodu, potom vstali a išli do vchodu. On podišiel k synovi a ukázal mu, čo mu doniesol, vždy synovi navrhne, že niekam pôjdu, dokonca párkrát mu dal úlohu, aby vymyslel program, ale nestalo sa tak. Žalovaná vo svojom písomnom vyjadrení k tomuto termínu uviedla, že v tento deň sa žalobca nedostavil na miesto pred bytom matky, má tam objektívnu prekážku a tou je guľa na vchodových dverách, Žalovaná preto prišla so synom na verejné priestranstvo, žalobca ju znova nepozdravil, znova ju ignoroval. Zo zvukovo-obrazového záznamu z č.l. 189 je zrejmé, že kontakt sa udial na adrese bydliska starej matky, vo vchodových dverách, kde maloletý stál spolu so žalovanou. Na otázky žalobcu dieťa neodpovedalo, maloletý uviedol, že ho nezaujima, čo mu otec priniesol a odmietol kontakt s otcom.

K 1.6.2011 žalobca uviedol, že sa dostavil na úrad práce tak, ako obvykle. Išiel rovno do kancelárie, bola tam U.. I. a pravdepodobne U.. K.. Matka bola aj s bratom na chodbe, spolu aj so synom, psychologička ju vyzvala, aby dieťa poslala do kancelárie, dieťa nechcelo ísť, on sa mu prihovárал a dokonca psychologička ho vyzvala, aby sa on synovi prihovoril na chodbe, ten však reagoval na všetko negatívne a odmietavo, do vnútra nešiel. Žalobca šiel za ním na chodbu, ponúkal mu cukríky a syn ho nahnevane kopol do nohy, matka na to nereagovala, v podstate k stretnutiu v kancelárii nedošlo.

K 8.6.2011 žalobca uviedol, že opäť prišiel na úrad práce o 15.00 hod. do kancelárie ako obvykle, syn nebol v kancelárii, matka s bratom a so synom bola na chodbe. U.. I. bola spolu s ním v kancelárii, matka stála so synom na chodbe, do vnútra nešla. Syn odmietal v zásade všetko, dokonca mu povedal, že nemá za ním chodiť, na to matka išla dolu schodmi a syn sa rozbehol na ňou. Z budovy úradu on odišiel asi okolo 16.00 hod..

K 15.6.2011 žalobca uviedol, že prišiel pár minút pred 15.00 hod. na úrad práce. Bol v kancelárii U.. I., matka so svojim bratom a synom boli na chodbe, po výzve pracovníčky úradu matka dieťa do kancelárie neposlala, on čakal v kancelárii a dieťa tam neprišlo. Matka bola pasívna, neurobila pozitívny úkon vo vzťahu k synovi, aby išiel do kancelárie. Matka reagovala, že syna priviedla na stretnutie, ale na otázku psychologičky ako ho na stretnutie pripravila už nereagovala. Odišiel z úradu asi o 16.00 hod..

K 11.6.2011 žalobca uviedol, že opäť prišiel krátko pred 13.00 hod. pred vchod, nikto mu neotvoril, ale videl syna s matkou opäť pri vchode jej matky , keďže bolo pekné počasie myslel si, že si spolu aj s jeho kamarátom p. Hlavatým a jeho synom spravia výlet , lebo sa poznali. Ale syn záujem nemal, bol tam asi 5 minút. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že žalobca s autom svojho otca urobil výlet viacerým osobám , nedostavil sa na miesto pred bytom matky, priviedla preto maloletého von na verejné priestranstvo, kde sa žalobca s maloletým stretol. Maloletý odmietol ísť preč s cudzími ľuďmi.

K 6.8.2011 žalobca uviedol, že prišiel o 13.00 hod. , išiel pred byt a zvonil pri byte, lebo vchod bol otvorený. Nikto mu neotváral. Žalovaná stála pred dverami bytovky svojej matky a syn bol vo vchode, rozbehol sa k babke, stretnutie trvalo asi 1 minútu. On ukázal synovi , čo mu kúpil, ale nechcel to, navrhol mu výlet v okolí, ale nemal záujem, zdravotne sa zle cítil, lebo mal zvrtnutý členok, deň predtým mu dali dlahu, takže zle kráča. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že žalobca urobil výlet údajnej priateľke, žalobca bol v dezolátnom zdravotnom stave, nevládal sa ani pohybovať, kráča veľmi pomaly, namáhavo. Žalovaná priviedla syna von pred bytovku, žalobca nevydržal ani stáť, hneď si sadol na lavičku, hovoril s námahou. Povedal, že synovi priniesol slivky, ale z igelitovej tašky nič nevybral, nič chlapcovi neukázal. Chlapec spontánne vybehol do bytu.

K 20.8.2011 žalobca uviedol, že prišiel aj s priateľkou, ktorá bola obďaleč. Ako prichádzal, videl pri bytovke matky žalovanej syna spolu s ňou, stáli vo dverách bytovky, synovi na lavičku vyložil veci, čo mu doniesol ako cukríky, džús, mikinu a povedal mu, že mu porozpráva, ako videl delfínov na dovolenke, syn sa otočil a odišiel. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že žalobca sa stretol so

synom pred bytovkou, synovi ukázal nejaké veci napr. tmavomodrú mikinu, syn si to odmietol vyskúšať, nechcel si to vziať. Vybehol hore do bytu.

K 3.9.2011 žalobca uviedol, že prišiel o 12.50 hod. pred bytovku žalovanej, zvonil, nikto mu neotváral, tak odišiel. Videl, ako žalovaná vychádza aj zo synom z vchodu starej matky a zastali vo vchode. Ukázal synovi autíčko na diaľkové ovládanie, synovi sa celkom páčilo, začal sa smiať ale odišiel do vchodu. Stretnutie trvalo necelú minútu. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že priviedla syna von na verejné priestranstvo, žalobca priniesol auto na diaľkové ovládanie, ale syna to nezaujalo, lebo má už iné záľuby.

K 17.9.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že prišiel o 12.50 hod. zvonil na byte žalovanej, prišiel aj s priateľkou, ktorá vystúpila obďaleč, nikto mu neotváral, odišiel. Pri inej bytovke pri vchode bytu starej matky videl, že žalovaná aj so synom sú tam, znovu mu ukázal auto na diaľkové ovládanie naložené čokoládami, syn povedal, že s ním nikde nejde, stretnutie trvalo asi 1 minútu. Žalovaná uviedla, že priviedla syna von na verejné priestranstvo, žalobca sedel na lavičke na ihrisku a znova mal auto, s ktorým pred dvomi týždňami neupútal syna. Syn bol zmätený a odišiel do bytu.

K 15.10. 2011 žalobca uviedol, že prišiel, hoci mu žalovaná SMS správou dňa 14.10.2011 oznámila, aby nechodil, lebo syn má hnačku a bolesti, syna nevidel, zvonil na byte žalovanej, nikto mu neotvoril, k stretnutiu nedošlo. Zvonil aj u starej matky, ale tiež neotvárala dvere. Žalovaná uviedla, že 14.10.2011 upovedomila žalobcu o tom, že maloletý má hnačku, sťažuje sa na bolesti brucha. Žalobca napriek tomu do Zemianskych Kostolian pricestoval, ona bola o 13.00 hod. aj so synom u babky a maloletý po obede spal. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila aj písomne a uviedla, že syn mal bolesti brucha, máva so žalúdkom od útleho veku ťažkosti. Nechutilo mu jesť a spontánne polihoval. Oznámila to žalobcovi smskou, odpísal, že sú to „blbé“ obštrukcie, nič viac. Žalovanú nevyrozumel, že aj tak bude cestovať na styk. V čase 13.00 hod. bola so synom u svojej matky, lebo cez víkend varia u nej. Asi o 13.30 hod. prišiel jej brat a povedal, že dole na vchodových dverách je prilepený obrázok s odkazom pre Olivera, takže v tento deň vycestoval žalobca do Kostolian a to napriek tomu, že ho žalovaná vopred vyrozumela o stave syna. Zo zvukovo-obrazového záznamu na č.l. 189 je zrejmé, že v tento deň na adrese bydliska po zazvonení žalobcovi nikto neotváral.

K 29.10.2011 žalobca vo výpovedi uviedol, že prišiel o 12.55 hod., vchod bol otvorený, asi po 20 minútach videl, ako žalovaná prichádza smerom k bytu, pýtal sa jej, kde je syn a povedala, že ho čaká vonku. Išiel si preto zobrať tašky položené vo vchode a medzitým ako z vchodu vyšiel, nevidel syna ani žalovanú, v ten deň už syna nevidel, odišiel. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že žalovaná ako vždy bola so synom u svojej matky, keď z kuchynského okna videla, že žalobca prišiel, priviedla syna von na verejné priestranstvo, syn 15 minút čakal pred bytovkou, stál na ihrisku, ale žalobca bol v ich vchode, stál na medziposchodí, videl syna na ihrisku, synovi zakýval, ale za synom neprišiel. Syn po 15 minútach odišiel hore do bytu starej matky.

K 12.11.2011 žalobca uviedol, že prišiel o 12.50 hod., cestou videl žalovanú aj so synom, preto odbočil do uličky smerom na Kamenec pod Vtáčnikom. Išiel za nimi a žalovaná mu vytkla, že prišiel skôr, nebolo potrebné teda ísť k bytu, prihovárал sa synovi, ten sa s ním nerozprával, išiel v podstate stále za nimi, lebo žalovaná išla so synom smerom ku svojej matke, stretnutie trvalo do 13.05 hod.. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že žalobca sa so synom stretol na verejnom priestranstve. Zo zvukového záznamu na č.l.30 je zrejмый priebeh styku dňa 12.11.2011, kedy sa žalobca snažil nadviazať kontakt s maloletým, maloletý odmietol navštíviť v rozhovore žalobcu v Žiline. Komunikácia medzi rodičmi prebehla v ironickom duchu v prítomnosti maloletého dieťaťa. Maloletý Oliver vyzval žalobcu, aby išiel preč, že nič od neho nechce, že sa na otca neteší. Maloletý D. povedal, že otca videl, ako mu kýval a vyzval otca, aby mu neklamal. Žalobca sa maloletého dotazoval na študijné výsledky, na matematiku.

K 26.11.2011 žalobca uviedol, že vchodové dvere o 13.00 hod. boli otvorené, išiel do bytu žalovanej a na dverách bol nalepený lístok s odkazom, sme u babky. Predpokladal, že odkaz je pre neho, preto išiel k matke žalovanej. Tam sa stretol so synom, doniesol mu čokoládovú tyčinku, ktorú si odmietol zobrať. Celé stretnutie trvalo 7 minút. Navrhol synovi prechádzku, syn to odmietol, preto navrhol, že prechádzka môže byť aj s matkou. Žalovaná sa k tomuto dňu vyjadrila písomne a uviedla, že žalobca sa so synom stretol vonku na verejnom priestranstve, navrhol spoločnú prechádzku aj za jej účasti. Žalovaná uviedla,

že žalobca ju pred synom po dobu celého kalendárneho roka ani jediný raz slušne nepozdravil, neoslovil, pred synom ju kritizuje opakovane, mátie syna protichodnými vyjadreniami a urážlivými vyjadreniami na jej osobu. Zo zvukového záznamu na č.l.30 je zrejmý priebeh styku z 26.11.2011, maloletý opäť odmietol kontakt s otcom, nechcel s ním nikam ísť, nechcel s ním komunikovať ani o škole. Nechcel si od neho nič zobrať. Zo zvukovo-obrazového záznamu predloženého žalobcom na č.l. 189 je zrejmé, že dňa 26.11.2011 sa maloletý nenachádzal v mieste svojho bydliska, na dverách bytu žalovanej bol odkaz sme u babky.

K 13.10.2012 žalobca uviedol, že stretnutie sa uskutočnilo v sobotu. Dňa 11.10.2012 bolo pojednávanie na OS PD o návrhu matky, aby jej súd uložil povinnosť otvárať mu vchodové dvere na bytovke pri začatí styku s D., lebo mal dovtedy problém dostať sa pred byt žalovanej a dovnútra bytovky mal možnosť dostať len za súčinnosti tam bývajúcich osôb, či osôb, ktoré vchádzali do bytovky a matka čakala s D. pred bytom a vchod mu neprišla nikdy otvoriť. Na tomto pojednávaní im sudkyňa navrhla na ďalšie dve stretnutia zmenu miesta styku z bydliska matky na iné miesto. On navrhoval OC M., lebo mal od L..X. z centra vedomosť, že rodičia si odovzdávajú deti aj v OC M., kde sú ľudia aj dosť atrakcií pre deti. S tým matka nesúhlasila, argumentovala, že sú to náklady na cestovné a že je nezamestnaná. Navrhla tak ihrisko pri škole, čo on zakceptoval. Dňa 13.10.2012 prišiel na školské ihrisko, kam matka priviedla syna riadne a včas. Keď išiel bližšie k nim, matka D. ešte niečo povedala, nechala ho na tom mieste, odišla a on sa k nemu priblížil. Doniesol mu aj auto na ovládanie, s ktorým sa aj predtým hrával, tiež ďalšie sladkosti, termosku s čajom. S autom sa hrať nechcel, on ho chcel len motivovať. Navrhol mu urobiť si spoločnú trať či aj spoločné preteky s autom, na čo si on v teplákoch sadol na mokrú trávu, kde ostal sedieť napriek tomu, že ho na to upozorňoval, neposlúchol. Nedohováral mu, len mu navrhol iné možnosti aktivít. Mal v teplákoch mobil, ktorý si vybral ako sedel na trávě z vrečka a držal ho stále v ruke. A potom bez rečí sa zo zeme zdvihol a ušiel cez plot z ihriska. Nebežal hneď za ním, nechal ho pred sebou nejakých 15 minút, volal na neho, aby neodchádzal, preliezol plot, utekal ku babke, kam ho nasledoval a keď bol na hlavnej ceste, videl ako vošiel do bytovky k babke. Zvonil tam, nikto mu neotvoril, chcel mať spätnú väzbu, nič sa nedialo, tak to bral, že stretnutie sa skončilo. Mal vedomosť, že dieťa je na adrese u babky. Dňa 12.10.2012 mu poslala odporkyňa SMS z čísla od brata v znení: V prípade dažďa privediem D. na faru, inak podľa dohody na ihrisko o 13.00. hod. Kontakt 13.10.2012 bol ukončený tak, že D. ušiel zo stretnutia k babke ale vtedy sa z 2. poschodia vyklonila jeho babka a oznámila, že D. už nikde nepôjde. Na prvé dva kontakty pri škole prišiel žalobca sám a otec s ním prišiel na kontakt spolu s pracovníčkami úradu práce. Žalovaná uviedla, že priviedla D. na styk podľa dohody rodičov k ZŠ K. M. a odišla preč. D. jej pred týmto stretnutím verbalizoval, že sa stretnutia s otcom bojí, nechcel ani stáť, povedal jej, že sa mu od strachu trasú nohy a preto si sadol aj do trávy pod strom. Nechala D. s otcom a odišla. Syn jej potom po stretnutí keď ušiel k babke povedal, že otcovi zazvonil telefón, začal si niečo svoje vybavovať, čo D. využil na to, že ušiel, keďže sa mu otec nevenoval.

K 27.10.2012 žalobca uviedol, že toto stretnutie sa uskutočnilo na ihrisku. V čase ako sa dohodli žalobca sa dostavil na školské ihrisko, matka rovnako ako pred 2 týždňami tam nechala syna. Na stretnutie vtedy D. doniesol balón šťastia, D. si opäť sadol na vlhkú trávu. Chcel D. priviesť k súčinnosti aby mu pomohol balón vybalit' a zapáliť. Vyzval ho aby už vybalený balón podržal a povedal mu, že je tam návod v angličtine, čomu on nie celkom rozumie a zatelefonoval tak kamarátovi, aby mi s návodom pomohol. D. sedel na mokrej trávě, zdvihol sa a z ihriska ušiel. Opäť to bolo do 10 minút kontaktu. Žalovaná tvrdila, že stretnutie 27.10.2012 sa uskutočnilo pre zlé počasie na fare, kam ona dieťa pred 13.00 hod priviedla, kam na kontakt spolu s otcom prišiel aj dedo. Pred vchodom do fary bolo zaparkované auto, čo užíval žalobca a sedela v ňom staršia pani vpredu a zakrývala si tvár novinami. Pri vchode do fary D. odovzdala otcovi a odišla preč. Žalovaná udáva, že o priebehu tohto termínu sa žalobca mylí a skutočnosti udávané s balónom sa pravdepodobne viažu k 13.10.2012. Dňa 27.10.2012 D. ušiel aj z fary asi po 15 minútach. Žiadala aby súd vyžiadal k počasiu v tomto dni na preukázanie jej tvrdenia správu z Hydrometeorologického ústavu. Z meteorologického posudku z 9.11.2016 Slovenského hydrometeorologického ústavu na č.l. 345 vyplýva, že dňa 27.10.2012 bolo v oblasti obce Zemianske Kostolany po celý deň zamračené s celodenným trvalým dažďom.

K 10.11.2012 žalobca vo svojej výpovedi uviedol, že na kontakt prišiel spolu so svojim otcom, boli tam aj pracovníčky UPSVsR Prievidza a aj z D. a keďže predchádzajúce stretnutia, čo mali prebiehať na ihrisku, sa skončili nezdarom, teda že D. od neho utekal, tak listom o tom informoval úrad práce,

argumentoval tým, že doposiaľ keď si ho preberal z pred bytu matky D. neutekal a tieto dva razy, čo mu D. na ihrisko matka priviedla, ušiel. Matka sa na pojednávaní 11.10.2012 pred súdom vyjadrila, že aj tak pôjde o stretnutia na ihrisku v trvaní nejakých 10 minút. On nemal vedomosť o tom, že na stretnutie prídu aj úradníčky z úradu práce, pričom oni mali z pojednávania vedomosť, kde a ako budú stretnutia prebiehať. Zastavil s otcom pred kultúrnym domom a z kufru vykladal veci pre D.. Ako ich vykladal, počul hlasnú komunikáciu, obzrel som sa a videl žalovanú s D. ako komunikovala s pracovníčkami úradu práce. Zo strany žalovanej došlo k verbálnej roztržke s nimi. On s otcom išli na miesto stretnutia. Spolu s nimi išli pracovníčky z úradu práce. U..Z. prevzala veci do svojich rúk, chcela to nejako zorganizovať, komunikovala so žalovanou, aby sa upokojila. Vyzvala matku, aby D. na stretnutia pripravila, D. si sadol do trávy. U.. Z. si k nemu čupla a začala sa s ním rozprávať. Žalovaná už bola ďalej. V tom čase práve prichádzali 2 pracovníčky z Orchidey. Tiež začali komunikovať so žalovanou. U.. Z. oslovila D. s otázkou „pravda neujdeš“ na čo on reagoval „a ujdem“. Medzitým on s otcom pripravoval šarkana, bolo veterno a vyzval D., aby ho išiel držať, lebo takto trávili čas aj v K.. S otcom sa snažil šarkana zdvihnúť do vzduchu. Pracovníčky sa striedavo venovali aj D., žalovaná tam už nebola, D. sa začal vzdávať. On manipuloval so šarkanom, ale evidoval, že dieťa je v blízkosti p.T., na to D. cez plot znovu ušiel. P.T. k nim prišla a povedala, že D. ušiel. Následne išiel s p.T. pred bytovku matky, kde zvonil, nikto neotváral, zvonil aj u babky, kde tiež nikto neotváral. P.T. ostala pred bytovkami a on sa šiel opýtať na faru, či tam D. nie je. D. nikde nenašiel, tak sa vrátili pred školu. Vtedy z budovy školy vyšla sestra žalovanej aj so svojou dcérou. L.. X. sa skontaktovala s matkou, telefón jej nedvíhala, ale odpovedala jej na SMS. Na jej ďalšie SMS ani telefonáty matka už nereagovala. D. bol s nimi na ihrisku 10 minút. Vrátili sa všetci pred bytovku a na podnet pracovníčok D. volal políciu, že dieťa sa stratilo. Po 20-30 minútach prišla polícia a policajt mu oznámil kde je D., že je v byte u babky. Pričom túto skutočnosť mu poprela sestra žalovanej už pri prvom zvonení na vchod bytovky k babke, bezprostredne po tom, čo D. ušiel, keď vychádzala z bytovky od babky aj s dcérou. Policajt sa po chvíli vrátil a oznámil im, že D. je u babky a na stretnutie už nepríde. Žalovaná uviedla, že toto stretnutie malo byť tiež podľa dohody pri škole, mal to byť kontakt D. s otcom, prípadne ešte s jeho starým otcom, pričom ako s D. prichádzala ku škole, videla cudzie osobné motorové vozidlo zn.PD XXXDA a keď boli v zornom poli auta, začalo toto auto cúvať smerom od nich. Bolo to ešte pred 13.00. hod. do auta nevidela, nepoznala ho, dostala strach, lebo na ulici nikto nebol a vnímala to tak, že toto auto cúva pred nimi z dôvodu, aby ona nezistila, kto v ňom sedí. Auto nasledovali, lebo ešte nebolo 13.00 hod.. Dostala strach, vybrala mobil a začala si to auto natáčať. Z auta vystúpila p.Z., vpredu sedela p. K.. P. Z. jej začala niečo hovoriť, ona bola vystresovaná, ale išla následne bez nich na miesto určeného stretnutia. P. tam otec aj s dedom, aj p.K. a Z. a krátko na to prišli aj pracovníčky z D. n.o P.. X. a U.. T. Išlo o súkromné stretnutie otca s maloletým, žalovaná uviedla, že bola z týchto všetkých ľudí „vykolažená“ a jednoznačne mal strach aj syn. S poukazom aj na to, ako sa stretnutie začalo konaním zo strany úradu práce. D. si sadol skrúšene na zem, hoci bolo chladné počasie. D. nechala spolu so šiestimi vysokoškolsky - vzdelanými ľuďmi na kontakt s otcom. D. z areálu ihriska a spolu s bratom Z. B. následne vycestovala mimo obec. O cca 14.25 hod. toho dňa jej prišla SMS od L.. X. v tom zmysle, či je D. s ňou, na čo jej odpísala, že je v G. v Prievidzi spolu s bratom. Keď prišla domov, išla k babke a D. tam bol. D. jej povedal, že otec sa počas kontaktu rozprával s pracovníčkami, jemu sa nevenoval, jeho si nikto nevšimol, tak sa začal vzdávať a keď prišiel k plotu jednoducho cez tento ušiel. Z obsahu správy z psychologického posúdenia z 7.12.2012 v spise sp. zn. 17Em/2/2012 vyplýva, že otec mal v úmysle púšťať šarkana, prišiel na stretnutie aj so svojim otcom. Maloletý bol od začiatku v odpore, sedel na studenej zemi, matkou nebol na styk riadne psychicky pripravený. Matka vyvolala v úvode nepríjemnú atmosféru afektom voči vedúcej oddelenia, pričom na hlučný prejav matky maloletý reagoval ešte horšie negativizmom a kontakt sa v tejto atmosfére nepodarilo otcovi nadviazať. Matka pozitívne psychicky nepripraví maloletú osobu na stretnutie s otcom, dieťa je nastavené pri stretnutiach do odporu voči vlastnému otcovi, čo môže v budúcnosti výrazne ovplyvniť formovanie jeho osobnosti.

K 24.11.2012 žalobca uviedol, že sa v stanovenom čase dostavil pred vchod bytovky, zvonil pri dverách (čo má aj nafilmované), dvere zvonku boli zatvorené, čakal 15 minút a počas čakania mu otvorila dvere suseda z bytovky, ktorá mu povedala, že žalovaná so synom nie je doma. Na čo kontaktoval políciu na č.158, po čase sa dostavili, preverili, že dvere na byte nikto neotvára na zvonenie. Polícia ho vyzvala, aby šiel s nimi na stanicu spísať záznam, šiel autom prvý, oni ho nasledovali a cestou zbadal matku s Oliverom v obci. Zastal pri krajnici aj polícii toto oznámil. Vrátili sa späť pred bytovku, polícia o tom po čase spísala záznam. Boli tam pred bytovkou s ním aj policajti. Žalovaná bola dotazovaná policajtom, prečo nebola doma, na čo im ona vysvetľovala, že bola na inom mieste. Potom nechala D. samého, boli tam aj s políciou. Policajt niečo spisoval. Žalobca medzi tým komunikoval s D., sadol si na lavičku z boku bytovky, vybalil mu veci, čo mu priniesol. D. ako aj predchádzajúce stretnutia reagoval tak, že si

odmietal od neho čokoľvek zobrať. Zostal s ním asi 10 minút a opäť ušiel do bytovky, kde bývala matka. Aj počas tohto stretnutia mal celý čas na krku zavesený zapnutý diktafón a zo stretnutia odišiel bez udania dôvodu. Dňa 23.11.2012 mu matka poslala SMS čo prišla z čísla telefónu, ktoré používa jej brat. V nej mu navrhovala, aby nevycestoval na stretnutie, pretože babka je v nemocnici a údajne D. rozbolel plombovaný zub. Na čo on odpísal, že príde a že sa na stretnutie s D. teší. Matkou udávané dôvody už vtedy nepovažoval za také, pre ktoré by nemohol styk prebehnúť s poukazom aj na deň 24.11.2012, kedy bola matka s D. vonku. Z dôvodu, že táto SMS prišla z telefónu, ktorý užíva brat žalovanej, nevedel, či túto SMS má považovať za vierohodnú, obával sa zavádzajúceho konania zo strany brata žalovanej a mal strach z toho, že ak sa na základe takejto SMS on nedostaví, bude následne spochybnená pravdivosť tejto SMS. Žalovaná vo výpovedi uviedla, že otcovi poslala SMS dňa 23.11.2012 v znení „Ahoj, naša babka je už týždeň nemocnici, teraz je v V. V. D. to zle znáša, večer plače, je užialený, rozbolel ho aj plombovaný zub, preto by si zajtra sem nemusel cestovať, daj vedieť, či to akceptuješ.“ D. má so starou mamou veľmi blízky vzťah, bola zoperovaná a bol jej vložený kardiostimulátor, čo D. zle znášal, že má babka takéto zdravotné ťažkosti. Ak mal žalobca pochybnosť, či je SMS myslená vážne a je odosielaná od nej, mohol sa jej na to v ďalšej SMS opýtať, čo neurobil. Žalovaná si myslela, že aj kontakt 24.11.2012 bude prebiehať pri základnej škole, kam so synom prišla pred 13.00hod., čakala tam s ním 15 minút ale otec neprichádzal. Kontaktoval ju cez telefón brat z babkinho bytu, keď videl, že pred jej vchodom je otec aj s policajtm. Na čo ona zobrala D. a šli smerom k bytovke. Toto uviedla aj policajtom, došlo k nedorozumeniu. Za prítomnosti hliadky potom D. nechala s otcom a odišla preč. Policajti potom odišli a po krátkej chvíli prišiel D. asi do bytu k babke.

K 2.3.2013 žalobca vo výpovedi uviedol, že tomuto termínu prechádzalo pojednávanie na Okresnom súde Prievidza 28.2.2013, kde bola matka upozornená sudkyňou, aby sa vzdala bráneniu styku otca so synom a povzbudzovala syna do stretnutí. Tohto stretnutia sa jeho priateľka fyzicky nezúčastňovala, nezasahovala do stretnutí a vždy ho čakala v aute. Syn aj matka boli oblečení podmienkam zodpovedajúcim aktuálnemu počasiu pre pobyt vonku. Matka si nahrávala na diktafón celú komunikáciu. D. zavesila na krk vždy zapnutý diktafón a takto nahrávala celú ich komunikáciu. Matka sa pri nich nezdržala dlho, odišla niekde za bytovku. So synom strávil tak do 10 minút pred bytovkou, spravidla mu vždy niečo doniesol, či to bolo nejaká sladkosť, nápoj alebo nejaká pozornosť, čím ho chcel zaujať a nadviazať komunikáciu s ním. D. sa po 10 minútach niekde rozbehol poza bytovku, nasledoval ho, aby vedel kde je, mal s ním vizuálny kontakt. X. ako prešiel cez potok na pole, kde ho čakala matka. Na čo oni následne pokračovali popri potoku. U. odvádzala syna preč. Po cca 2 minútach usúdil, že keď pred ním bežia, nemá zmysel ich takto prenasledovať, keď syn bol v opatere matky. Vrátil sa pred bytovku. Priebeh tohto styku je zdokumentovaný na CD. Žalovaná k tomu uviedla, že je pravdou, že priviedla D. na kontakt s otcom, pred uskutočnením tohto kontaktu mal žalobca rozhovor s pánom farárom, ktorý je do celej tejto veci zainteresovaný, pretože istý čas kontakt otca s D. prebiehal na fare v r. 2012, pán farár maloletého pozná. D. chodí miništrovať. Pred vchodom bytovky dieťa fyzicky odovzdala otcovi a odišla preč na miestny cintorín, kde má pochovaných príbuzných, zapáliť sviečky, odkiaľ sa z cintorína vracala cez pole, čo leží medzi cintorínom a záhradkárskou osadou. D. mal pred každým stretnutím zdravotné problémy zo strachu a to bolesť brucha, bolesť hlavy, odmietal stretnutia s otcom, čo aj jasne verbalizoval nielen pred ním ale aj pred príbuznými. Z dôvodu strachu sa jej pred stretnutím opýtal, že kde bude, keď sa stretne s otcom, na čo mu povedala, že pôjde na cintorín. D. ušiel od otca smerom k cintorínu a stretli sme sa v záhradkárskej oblasti. Dieťa fyzicky nedržala za ruku, neodvádzala ho ako to tvrdí žalobca, sama sa rozhodla ísť opačným smerom a dieťa ju len nasledovalo. Za ruku ho nedržala. Ušiel preto, lebo odmietal kontakt s otcom, čo odmietal vždy a odmietal s ním akékoľvek aktivity s tým, že jej vždy povedal: „ty mama dobre vieš, prečo s ním nechcem ísť“. Zo zvukovo-obrazového záznamu z č.l. 189 a č.l.279 je zrejмый pohyb žalovanej a maloletého D. po poli a ich nasledovanie žalobcom, následne chôdza matky aj dieťaťa prešla do behu.

K skutočnostiam, odôvodňujúcim nárok na náhradu škody, žalobca vo svojej výpovedi na pojednávaní ďalej uviedol, že pri stretnutiach so synom vždy vychádzal zo znenia rozsudku, mal si dieťa vyzdvihnúť v mieste trvalého bydliska, kam prišiel, zazvonil, lebo na vchodových dverách je guľa, dieťa však na adrese trvalého bydliska nikdy nevyzdvihol, vždy to bolo inde. Majiteľom osobného motorového vozidla zn. Ford I. je jeho otec, od ktorého si auto požičiaval, on nie je vlastníkom motorového vozidla. Žalobca tvrdí, že ním uvádzané termíny a ešte aj ďalšie (ktoré neuvádzal) boli zámerne marené matkou, aby sa stretnutia neuskutočňovali, aby k obnoveniu stretávaniu sa otca so synom nikdy nedošlo. Vždy akceptoval všetky

rozhodnutia súdu, pokyny úradu práce. Dodržiaval všetky pokyny, ktoré mu boli udeľované počas výchovného opatrenia. Znášal akýkoľvek nátlak, ktorý matka syna na neho vyvíjala, keď dochádzal na tieto stretnutia. Tieto stretnutia ho stáli aj hodne času, kým precestoval jedným smerom zo Žiliny do Zemianskych Kostolian 80 km, následne cestoval 80 km späť. Stálo ho to finančne prostriedky za pohonné hmoty. Olivera sa snažil motivovať rôznymi pozornosťami, či to boli čokolády, hračky, knihy, ktoré mu nosil alebo veci do školy, aby ho motivoval k stretnutiam. Matka sa už v minulosti opakovane vyjadrovala, aj s rodinou, že si neželá, aby sa so synom stretával. Keď mal zákaz styku, dedo dochádzal za D., aby udržiaval s ním kontakt. D. bol veľmi spokojný, D. žalobca tiež navštívil v škôlke, bol voči nemu veľmi ústretový, tešil sa z jeho návštevy a to už bolo v čase, keď mal byť údajne D. podľa tvrdení matky zneužívaný. D. sa vôbec neprejavoval, že by mu bolo nejakým spôsobom ublížené, že by mal dôvod odmietiť jeho alebo odmietiť jeho otca. Tým, že matka nedodržiavala stretnutia a to, čo jej bolo uložené, prichádzala na stretnutia, alebo odovzdávala syna v prítomnosti ďalších rodinných príslušníkov, nabádala D., aby si danú situáciu riešil sám „choď a vybav si to!“ napríklad. Nechával na stretnutí aj priestor, aby D. sa mohol zabávať len s jeho otcom, bez jeho prítomnosti. D. sa nechcel ani s dedom baviť, otočil sa mu chrbtom tak isto, ako sa otočil jemu. Matka robila obštrukcie, keď poukazoval, že neodovzdáva dieťa, že ho nepripraví, keď mrzne, že ho privedie k vchodovým dverám len vo svetříku, tak po nejakom čase začala robiť obštrukcie, dávala synovi vždy na krk na každé stretnutie diktafón. D. si tento diktafón nechcel dať vypnúť ani si ho dať z krku dole. Vyplývalo to z toho, že to je príkaz od matky. A syn potom nemal chuť na stretnutia, lebo bol pod dlhodobým vplyvom matky. Tento dlhodobý vplyv matky a jej škodlivé konanie bolo aj popísané v znaleckých posudkoch a takisto na to upozorňoval aj úrad práce aj ľudia, ktorí vykonávali výchovné opatrenie. Znalec konkrétne poukázal na to, že ďalšie stretnutia medzi otcom a synom budú prebiehať len vtedy, keď matka bude poskytovať súčinnosť. Takisto tam povedal, že dedo môže pôsobiť ako taký „stmelujúci“ článok medzi otcom a synom, obnoviť tieto stretnutia pretože dedo sa stretával s D. v škôlke, takže toto puto ostalo nepretrhnuté. Žalovaná ani raz neposkytla na stretnutiach nejakú dobrú vôľu.

Žalovaná vo svojej výpovedi žiadala, aby bolo vypočuté maloleté dieťa a to k svojmu stanovisku, k svojmu postoju, k stretávaniu sa s otcom. Žiadala, aby súd zamietol žalobu žalobcu, pretože žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že ona akými konkrétnymi vecami, správaním dieťa nepripravila dostatočne. Žalobca to podľa nej nie je schopný preukázať, pretože psychická príprava dieťaťa neprebíha v momente o 13.00 hod. ale pred tým, dieťa bolo riadne pripravené na styk po materiálnej aj psychickej stránke. Dieťa vyjadrovalo svoje negatívne postoje a pocity, odmietanie, zapchávalo si uši, rozkričalo sa, rozplakalo. K 22.1.2011 kde maloletý prišiel bez vetrovky, len to bolo v jej psychickým silách chlapcovi vysvetliť, že musí prísť dole a tam otcovi povedať svoje stanovisko, svoj názor, keď sa bojí a keď stretnutie odmieta. Ale on sa tak bál a bál sa, že ho odvedú policajti a dajú ho otcovi a naloží ho niekto do auta a odíde s ním preč, preto si odmietol obliecť vetrovku. Je to znova účelovo prekrucované, že nebol pripravený na styk. Žalovaná sa odvolala na súčasne platné, aktuálne uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č.k. 6CoP/26/2014-35 z 7.4.2014 a na jeho precízne odôvodnenie. Uviedla, že tie dôvody na zákaz styku platili nepretržite po celú dobu od roku 2008.

11. Po právnej strane súd vec posúdil podľa týchto ustanovení:

Podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 415 Občianskeho zákonníka každý je povinný počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na zdraví, na majetku, na prírode a životnom prostredí.

Podľa § 185 CSP súd rozhodne, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná.

Podľa § 215 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu.

12. V sporovom občianskom súdnom konaní sa uplatňuje prejednáca zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana, ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia

a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazné bremeno ako procesný inštitút v sporovom občianskom konaní spočíva v zodpovednosti sporovej strany za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Ak neboli preukázané tvrdenia strany, táto dôkazné bremeno neunesla, čoho následkom je rozhodnutie súdu vo veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť vo veci samej aj v takých prípadoch, keď neboli preukázané určité skutočnosti, významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci.

13. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a povinnosti označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou právnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena.

14. Predpokladmi zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka sú: a) porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu), b) vznik škody ako majetkovej ujmy, c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou a d) zavinenie toho, kto škodu svojim protiprávnym úkonom spôsobil. Protiprávnosť úkonu spočíva v porušení právnej povinnosti teda vznik rozporu medzi tým, ako osoba skutočne konala a tým, ako konať mala, aby splnila povinnosti jej uložené právnym predpisom alebo inou právnou skutočnosťou. Toto protiprávne konanie musí byť poškodeným preukázané, takisto ako vznik škody a príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti ako príčinou vzniku škody a škodou, a jej rozsahom ako následkom týchto príčin.

15. Základným atribútom každej občiansko-právnej zodpovednosti za vzniknutú škodu sú porušenie právnej povinnosti, existencia škody, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Hlavným znakom všeobecnej zodpovednosti podľa cit. zákonného ustanovenia § 420 OZ je aj zavinenie, ktoré sa predpokladá. Z tejto konštrukcie subjektívnej zodpovednosti vyplýva, že povinnosťou žalobcu bolo preukázať existenciu a výšku škody, ako aj protiprávnosť konania žalovanej, teda porušenie konkrétnej právnej povinnosti a príčinnú súvislosť medzi týmto porušením a vzniknutou škodou.

16. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná a preto ju zamietol. Súd poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej, pokiaľ bol upravený styk rodiča, ktorému dieťa nebolo zverené do výchovy a výživy tak, že je oprávnený sa s dieťaťom stykať, je matka dieťaťa povinná nahradiť otcovi škodu, ktorá mu vznikla tým, že otec vykonal jej zavinením zbytočnú cestu za účelom prevzatia dieťaťa. Rodič, ktorému bolo maloleté dieťa zverené do výchovy, zodpovedá za škodu vzniknutú druhému z rodičov v dôsledku zmarenia styku s dieťaťom aj vtedy, keď tento rodiča včas neinformoval o objektívnej prekážke (napr. ochorení dieťaťa) brániacemu uskutočneniu styku s maloletým v stanovenej dobe. Ak žalobca v tomto konkrétnom prípade vyvodzoval porušenie právnej povinnosti žalovanej od toho, že maloleté dieťa na styk žalovaná riadne nepripravila tak po materiálnej stránke ani po psychickej stránke, bolo povinnosťou žalobcu súdu v konaní náležite preukázať tieto tvrdenia, teda preukázať, že škodu žalovaná zapríčinila svojim konaním a správaním, keď sa nikdy nezdržiavala na adrese, kde mala odovzdať dieťa, nikdy neupozornila syna, aby mu odpovedal na pozdrav, vždy si nahrávala na mobil zamietavé stanoviská syna a potom stretnutie hneď ukončila slovami „stačilo, ideme“ alebo len sa míkvo zvrtila do dverí, čo bol signál pre syna, že má odísť. Dieťa nikdy po psychickej stránke na stretnutie nepripravila, nikdy ani náznakom neprejavila ústretovosť a povzbudenie dieťaťa na stretnutie, napr. tým, že by akceptovala žalobcom opakovane navrhované spoločné aktivity, sama takéto a podobné aktivity nikdy neprezentovala, vždy vystupovala proti žalobcovi negatívne, keď sa snažil synovi prihovárať, agresívne mu skákala do reči, opovržlivo sa o ňom pred synom vyjadrovala a poukazovala na sexuálne zneužívanie alebo míkvo stála a nechala voľný priebeh zamietavým stanoviskám syna, ktoré si nahrávala. Keď sa syn voči nemu nevhodne fyzicky zachoval, nikdy ho nenapomenula, nezakročila, nechala ho tak, nech sa pred ostatnými prejaví, že ho odmieta. Hrubým a nevráživým spôsobom nabádala syna na stretnutie. Styk žalobcu so synom bol naposledy upravený rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 13P/389/2008 - 238 dňa 28.10.2010 tak, že po uplynutí doby jedného mesiaca po právoplatnosti rozsudku bol otec oprávnený sa s maloletým stretávať každú sobotu v nepárnom týždni tak, že si o 13.00 hod. dieťa vyzdvihne pred bytom matky a dieťa jej o 18.00 hod. opäť pred jej bytom vráti. V konaní nebolo sporné, že otec dieťaťa maloletého neprevzal dieťa na určený styk „pred bytom matky“, pretože tomuto bránila objektívna prekážka týmto spôsobom

súdom určenej realizácie. Bolo preukázané (zo zvukovo-obrazového záznamu), že vchod do bytovky, v ktorej sa predmetný byt matky (žalovanej) nachádzal bol z vonkajšej strany vchodových dverí do bytovky opatrený „guľou“, čo žalobcovi vo väčšine prípadov objektívne znemožňovalo dostaviť sa fyzicky pred byt matky v určený čas, čo potvrdil aj sám žalobca. Jednak teda z tohto dôvodu ako aj z dôvodu, že žalovaná vizuálne pružnejšie reagovala na príchod žalobcu na styk z bytu svojej matky pre jeho polohu (na rozdiel od svojho bytu, v ktorom nemá zvonček ani výhľad na verejné priestranstvo) a na tomto mieste sa aj fyzicky nachádzala spolu s maloletým Oliverom v čase styku, ktorý na adrese bydliska starej matky aj prebiehal, súd dospel k tomu záveru, že takýmto konaním (kedy sa žalovaná nenachádzala na určenom mieste styku) v konečnom dôsledku styk žalobcu s maloletým nezmarila, lebo k faktickému, hoci len krátkotrvajúcemu styku žalobcu so synom napokon došlo (hoci v mieste bydliska starej matky a nie matky maloletého dieťaťa). Pokiaľ z vykonaného dokazovania, najmä zo správ úradu práce a znaleckého posudku z iného súdneho konania vyplynuli konštatovania, že matka nevedie dieťa k úspešnej realizácii styku s jeho otcom, súd udáva, že v konaní nebolo dostatočne preukázané, že v konkrétnych termínoch (za zmarenie ktorých sa žalobca domáha škody) matka náležite na syna nevlývala, keď maloletý sám vo svojej výpovedi v konaní o výkon rozhodnutia súdu vypovedal, že keby ho matka neprehovára, dobrovoľne by na styk s otcom nešiel. Napriek reálnemu dostaveniu sa žalobcu na kontakty so synom, napriek privedeniu syna žalovanou do vizuálnej dispozície žalobcu sa napokon súdom určený styk alebo vôbec nezrealizoval (podľa názoru súdu z dôvodov na strane maloletého a jeho striktno odmietavého postoja k realizácii tohto styku), alebo ak sa aj zrealizoval, tak trval krátky čas (1-2 minúty, 10 minút, 15 minút, 40 minút). Žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v spore zaťažovalo, keď nepreukázal, že ten-ktorý konkrétny styk sa nerealizoval konaním a zavinením žalovanej. Práve naopak, aj zo samotných zvukových a zvukovo-obrazových záznamov vyhotovených samotnými stranami sporu je zrejmé, že to bol maloletý D., ktorý zakaždým styk s otcom odmietol, vylúčil akúkoľvek možnosť trávenia času s otcom osamote, nechcel si od neho nič vziať a súdu vo svojom výsluchu uviedol, že otca opakovane žiadal, aby za ním nechodil, lebo si to neželá. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že maloletý počas styku na žalobcu reagoval pasívne, odmietal akékoľvek jeho návrhy na spoločné aktivity a po krátkom čase z miesta styku bez ďalšieho vysvetlenia ušiel (či to bol vchod do bytovky, kancelária úradu práce, alebo školské ihrisko). Pokiaľ žalovaná počas styku na úrade práce kládla prítomným pracovníkom úradu práce otázku, ako má prebiehať podľa nich jej príprava syna na styk s otcom, ani raz súd nezaevidoval z priložených záznamov zo strany úradu práce inštrukciu resp. vysvetlenie, akým spôsobom má matka dieťa na styk náležite pripraviť, resp. ako sama uviedla „donútiť“ svoje dieťa k styku s druhým rodičom, ak ono samotné tento styk z dôvodov, o ktorých tvrdí, že sa reálne udiali, vehementne odmieta. V prípade ochorenia dieťaťa žalovaná o tejto objektívnej prekážke žalobcu vopred informovala, čo žalobca potvrdil (splnila tak všeobecnú prevenčnú povinnosť), napriek tomu sa žalobca na styk dostavil s odôvodnením, že sa obával zavádzania a nepravdivých informácií zo strany žalovanej resp. jej brata. Žalobca v konaní nepreukázal dôvodnosť žaloby, keď nepreukázal naplnenie zákonných predpokladov zodpovednosti žalovanej za vzniknutú škodu za ním tvrdené zmarené kontakty so synom podľa § 420 Občianskeho zákonníka, teda nepreukázal, že žalovaná porušila právnu povinnosť resp. existenciu protiprávneho úkonu z jej strany, b) vznik škody ako majetkovej ujmy, c) existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom žalovanej ako škodcu a vzniknutou škodou a za d) zavinenie žalovanej, teda že svojim protiprávnym úkonom spôsobila žalobcovi škodu. O vzťah príčinnej súvislosti ide vtedy ak škoda vznikla následkom porušenia právnej povinnosti škodcu či právom kvalifikovanej udalosti, teda ak je jeho konanie a škoda vo vzájomnom vzťahu príčiny a následku a teda ak je doložené, že nebyť protiprávneho úkonu, ku škode by nedošlo. Dôkazné bremeno o tom, že škoda nevznikla zavineným konaním spočíva na škodcovi, ktorý sa môže zodpovednosti zbaviť preukázaním toho, že škodu nezavinil, čo žalovaná v konaní podľa súdu preukázala takými skutkovými okolnosťami, že z nich možno urobiť spoľahlivý záver, že na škode nenesie vinu. Súd zamietol ďalšie návrhy žalovanej na dokazovanie (najmä výsluch maloletého dieťaťa v konaní), keď ich vykonávanie v konaní už považoval ako nadbytočné za stavu, že mal k rozhodnutiu vo veci samej v čase zamietnutia týchto návrhov na ďalšie dokazovanie dostatočne zistený skutkový stav pre rozhodnutie vo veci samej. Dôkazné bremeno preukázania porušenia povinnosti žalovanou v konaní spočívalo na žalobcovi, keď žalovaná jeho tvrdenia rozporovala a namietala, že stretnutia syna so žalobcom ona nikdy nezmarila. Vzhľadom na uvedené však žalobca v tomto sporovom konaní neunesol dôkazné bremeno, preto súd jeho žalobe z uvedeného dôvodu nemohol vyhovieť a žalobu zamietol. Na záver súd dodáva, že pre vznik zodpovednosti za škodu je nevyhnutné kumulatívne splnenie vyššie uvedených predpokladov a pri neexistencii čo len jedného zo štyroch predpokladov vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka, zodpovednosť za škodu nie je daná. Do pozornosti je treba dať aj § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého výkon práv a

povinností vyplývajúcich z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov a nesie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17.O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 CSP Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) tak, že súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania. V konaní bola v celom rozsahu úspešná žalovaná, vznik trov konania žalovanej zo súdneho spisu však nevyplýva, ani nebol žalovanou tvrdený a žalobca bol v konaní v celom rozsahu neúspešný, preto súd žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach.

Podľa § 363 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP"), v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 62 ods. 1 CMP aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Podľa § 376 ods.1 CMP ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia.